

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I <i>Meddelanden</i>	
	Rådet	
96/C 87/01	Gemensam ståndpunkt (EG) nr 8/96 av den 27 november 1995, antagen av rådet i enlighet med det i artikel 189c i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen angivna förfarandet, inför antagandet av rådets direktiv om bortskaffande av polyklorerade bifenyler och polyklorerade terfenyler (PCB/PCT)	1
96/C 87/02	Gemensam ståndpunkt (EG) nr 9/96 av den 27 november 1995, antagen av rådet i enlighet med det i artikel 189c i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen angivna förfarandet, inför antagandet av rådets direktiv om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar	8
96/C 87/03	Gemensam ståndpunkt (EG) nr 10/96 av den 29 januari 1996, antagen av rådet i enlighet med det i artikel 189c i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen angivna förfarandet, inför antagandet av rådets förordning om återanpassnings- och återuppbyggnadsprojekt till förmån för utvecklingsländer.	29
96/C 87/04	Gemensam ståndpunkt (EG) nr 11/96 av den 29 januari 1996, antagen av rådet i enlighet med det i artikel 189c i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen angivna förfarandet, inför antagandet av rådets förordning om principerna för och förvaltningen av livsmedelsbistånd samt om särskilda stödåtgärder för livsmedelsförörjningen	34
96/C 87/05	Gemensam ståndpunkt (EG) nr 12/96 av den 29 januari 1996, antagen av rådet i enlighet med det i artikel 189c i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen angivna förfarandet, inför antagandet av rådets förordning om humanitärt bistånd	46
96/C 87/06	Gemensam ståndpunkt (EG) nr 13/96 av den 29 januari 1996, antagen av rådet i enlighet med det i artikel 189c i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen angivna förfarandet, inför antagandet av rådets förordning om gemensamma bestämmelser för transport av gods eller passagerare på inre vattenvägar mellan medlemsstaterna i syfte att införa frihet att tillhandahålla sådana transporttjänster	53

I

(Meddelanden)

RÅDET

GEMENSAM STÅNDPUNKT (EG) nr 8/96

antagen av rådet den 27 november 1995

inför antagandet av rådets direktiv 96/. . /EG om bortskaffande av polyklorerade bifenyler och polyklorerade terfenyler (PCB/PCT)

(96/C 87/01)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 130s.1 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽²⁾,i enlighet med förfarandet i artikel 189c i fördraget⁽³⁾, och

med beaktande av följande:

1. Rådets direktiv 76/403/EEG av den 6 april 1976 om bortskaffande av polyklorerade bifenyler och polyklorerade terfenyler⁽⁴⁾ har lett till en tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning på detta område. Reglerna har emellertid visat sig vara otillräckliga, och teknikens utveckling har gjort det möjligt att förbättra förutsättningarna för att bortskaffa PCB. Detta direktiv bör sålunda ersättas av ett nytt direktiv.

2. I rådets direktiv 76/769/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar)⁽⁵⁾ understryks behovet av en återkommande översyn av problemet i dess helhet för att stegvis nå fram till ett totalförbud mot PCB/PCT.

3. Ett säkert bortskaffande av icke-återvinningsbart och icke-återanvändbart avfall är ett av de mål som anges i rådets resolution av den 7 maj 1990 om avfallspolitiken⁽⁶⁾, såsom bekräftades genom det 5:e åtgärdsprogrammet för miljön och en hållbar utveckling, vars allmänna inriktning och strategi godtogs av rådet och medlemsstaternas regeringsföreträdare församlade i rådet i en resolution av den 1 februari 1993⁽⁷⁾.

4. I enlighet med rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall⁽⁸⁾ är det nödvändigt att vidta lämpliga åtgärder för att undvika övergivande, utsläpp, okontrollerat bortskaffande av avfall liksom användning av förfaranden och metoder som kan vara skadliga för miljön.

5. På grund av de risker som PCB medför för miljön och människors hälsa är det för bortskaffandet av

⁽¹⁾ EGT nr C 319, 12.12.1988, s. 57, och EGT nr C 299, 20.11.1991, s. 9.

⁽²⁾ EGT nr C 139, 5.6.1989, s. 1.

⁽³⁾ Europaparlamentets yttranden av den 17 maj 1990 (EGT nr C 149, 18.6.1990, s. 150) och 12 december 1990 (EGT nr C 19, 28.1.1991, s. 83), rådets gemensamma ståndpunkt av den 27 november 1995 (ännu inte offentliggjord i EGT) och Europaparlamentets beslut av den ... (ännu inte offentliggjort i EGT).

⁽⁴⁾ EGT nr L 108, 26.4.1976, s. 41.

⁽⁵⁾ EGT nr L 262, 27.9.1976, s. 201. Direktivet senast ändrat genom direktiv 94/60/EEG (EGT nr L 365, 31.12.1994, s. 1).

⁽⁶⁾ EGT nr C 122, 18.5.1990, s. 2.

⁽⁷⁾ EGT nr C 138, 17.5.1993, s. 1.

⁽⁸⁾ EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 39. Direktivet senast ändrat genom beslut 94/3/EG (EGT nr L 5, 7.1.1994, s. 15).

- PCB nödvändigt med allmänna åtaganden för ett kontrollerat bortscaffande av PCB och dekontaminering eller bortscaffande av utrustning.
6. Sådana åtgärder bör snarast möjligt vidtas utan att det påverkar medlemsstaternas internationella åtaganden, särskilt de som anges i PARCOMs beslut 92/3⁽¹⁾. PCB som förtecknats skall bortscaffas senast i slutet av 2010.
 7. Bortscaffandet av PCB är ett temporärt och övergående problem, och vissa medlemsstater som inte har resurser att bortscaffa PCB befinner sig i en force majeure-situation. Det finns sålunda anledning att tolka närhetsprincipen flexibelt för att möjliggöra en europeisk solidaritet på detta område. Inom gemenskapen bör för övrigt anläggningar för bortscaffande, dekontaminering och lagring av PCB inrättas.
 8. I rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor⁽²⁾ fastställs 50 ppm som övre gräns för PCB/PCT-innehållet i regenererade oljor eller oljor som används som bränsle.
 9. I rådets direktiv 91/339/EEG av den 18 juni 1991 om den elfte ändringen av direktiv 76/769/EEG⁽³⁾ förbjuds eller begränsas utsläppandet på marknaden av vissa ersättningsämnen för PCB, och även dessa ämnen bör sålunda bortscaffas fullständigt.
 10. För att resurserna för bortscaffande av PCB skall kunna anpassas till rådande behov, bör man känna till vilka PCB-mängder som finns och utföra märkning av den utrustning som innehåller PCB och upprätta förteckningar över den. Sådana förteckningar bör uppdateras regelbundet.
 11. Med hänsyn till de kostnader och tekniska svårigheter som en förteckning över utrustning som endast är ringa förorenad av PCB medför, bör en förenklad förteckning upprättas. Utrustning som endast är ringa förorenad av PCB behöver för övrigt inte bortscaffas förrän i slutet av sin användningstid med tanke på den lilla risk den utgör för miljön.
 12. Då det är förbjudet att släppa ut PCB på marknaden bör det vara förbjudet att avskilja PCB från andra ämnen i syfte att återanvända PCB och att fylla transformatorer med PCB. Av säkerhetsskäl kan ett fortsatt underhåll av transformatorer tillåtas för att upprätthålla den dielektriska kvaliteten hos PCB i transformatorerna.
 13. De företag som är verksamma med bortscaffande och/eller dekontaminering av PCB måste ha tillstånd till detta.
 14. Det är nödvändigt att fastställa villkoren för dekontaminering av utrustning som innehåller PCB, och denna utrustning bör förses med en särskild märkning.
 15. Vissa tekniska uppgifter som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv bör kunna utföras av kommissionen i enlighet med det kommittéförfarande som anges i artikel 18 i direktiv 75/442/EEG.
 16. Då det finns få anläggningar för bortscaffande och dekontaminering av PCB och dessa anläggningars kapacitet är begränsad, är det nödvändigt att väl planera bortscaffandet och/eller dekontamineringen av de förtecknade PCB. För sådan utrustning som inte förtecknats bör det dessutom upprättas en plan för insamling och bortscaffande. Om så är nödvändigt, kan för denna plan utnyttjas befintliga mekanismer för avfall i allmänhet, och hänsyn behöver inte tas till sådana små PCB-mängder som i praktiken inte kan spåras.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Detta direktiv syftar till en tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kontrollerat bortscaffande av PCB, dekontaminering eller bortscaffande av utrustning som innehåller PCB och/eller bortscaffande av använd PCB, med sikte på ett fullständigt sådant bortscaffande på grundval av bestämmelserna i detta direktiv.

Artikel 2

I detta direktiv avses med

- a) *PCB*:
 - polyklorerade bifenyler,
 - polyklorerade tervenylter,
 - monometyl-tetraklordifenylmetan, monometyl-diklordifenylmetan, monometyl-dibrom-difenylmetan,
 - varje blandning med en total halt av de ovan nämnda ämnena överstigande 0,005 viktprocent,
- b) *utrustning som innehåller PCB*: all utrustning som innehåller eller har innehållit PCB (t.ex. transformato-

⁽¹⁾ Oslo- och Pariskommissionernas ministermöte den 21–22 september 1992.

⁽²⁾ EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 23. Direktivet senast ändrat genom direktiv 91/692/EEG (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

⁽³⁾ EGT nr L 186, 12.7.1991, s. 64.

- rer, kondensatorer, behållare med rester) och som inte dekontaminerats. Utrustning som är av ett sådant slag som kan tänkas innehålla PCB skall betraktas som om den innehåller PCB om motsatsen inte rimligen kan antas,
- c) *använd PCB*: all PCB som betraktas som avfall enligt direktiv 75/442/EEG,
- d) *innehavare*: fysisk eller juridisk person som innehar PCB, använd PCB och/eller utrustning som innehåller PCB,
- e) *dekontaminering*: alla åtgärder som gör att utrustning, föremål, material eller flytande ämnen som är förorenade av PCB kan återanvändas, återvinnas eller bortskaffas under säkra förhållanden, och som kan innebära utbyte, dvs. alla åtgärder genom vilka PCB ersätts med lämpliga vätskor som inte innehåller PCB,
- f) *bortskaffande*: de åtgärder D 8, D 9, D 10, D 12 (endast genom säker lagring, under markytan djupt nere i en torr bergformation och endast för utrustning som innehåller PCB och använd PCB som inte kan dekontamineras) och D 15 som anges i bilaga II A till direktiv 75/442/EEG.

Artikel 3

Medlemsstaterna skall, utan att det påverkar deras internationella åtaganden, vidta de åtgärder som krävs för att snarast möjligt säkerställa bortskaffande av använd PCB och dekontaminering eller bortskaffande av PCB och utrustning som innehåller PCB. Vad gäller utrustning och PCB som finns i denna och som skall förtecknas i enlighet med artikel 4.1, skall dekontaminering och/eller bortskaffande utföras senast före utgången av år 2010.

Artikel 4

1. För att uppfylla artikel 3 skall medlemsstaterna se till att förteckningar upprättas över utrustning som innehåller mer än 5 dm³ PCB och till kommissionen skicka en sammanfattning av dessa förteckningar senast tre år efter det att detta direktiv har antagits. Vad gäller elektriska kondensatorer skall gränsvärdet 5 dm³ anses omfatta summan av de olika delar som ingår i en fullständig enhet.

2. Vad beträffar utrustning där det är rimligt att anta att vätskan innehåller mellan 0,05 och 0,005 viktprocent PCB kan den förtecknas utan de uppgifter som anges i punkt 3 tredje och fjärde strecksatsen och kan märkas med "Förorenat med PCB <0,05%". Dekontaminering eller bortskaffande skall här ske i enlighet med artikel 9.2.

3. Förteckningarna skall innehålla följande uppgifter:
- innehavarens namn och adress,
 - plats där utrustningen finns och beskrivning av den,
 - mängd PCB som finns i utrustningen,
 - datum för och slag av behandling eller utbyte som utförts eller planeras,
 - datum för intyg.

Om en medlemsstat redan har upprättat en sådan förteckning, behövs ingen ny. Förteckningarna skall uppdateras regelbundet.

4. För att uppfylla punkt 1 skall medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att alla innehavare av sådan utrustning skall underrätta behöriga myndigheter om den mängd som de innehar och om varje förändring i detta avseende.

5. Medlemsstaterna skall vidta alla åtgärder som krävs för all utrustning som har förtecknats i enlighet med punkt 1 förses med märkning. En liknande märkning skall även finnas på dörrarna till de lokaler där utrustningen förvaras.

6. Företag som bortskaffar PCB skall föra register över mängd, ursprung, art och PCB-innehåll i använd PCB som levereras till dem. De skall lämna dessa uppgifter till behöriga myndigheter. Registret skall vara tillgängligt för de lokala myndigheterna och allmänheten. Företagen som bortskaffar PCB skall ge de innehavare som levererar använd PCB ett kvitto som närmare anger arten och mängden av sådan PCB.

7. Medlemsstaterna skall tillse att behöriga myndigheter övervakar de kvantiteter som rapporterats.

Artikel 5

1. Med avvikelse från artikel 3 i direktiv 75/442/EEG, skall medlemsstaterna förbjuda separering av PCB från andra ämnen för återanvändning av PCB.

2. Medlemsstaterna skall förbjuda påfyllning av transformatorer med PCB.

3. Till dess att de har dekontaminerats, tagits ur bruk och/eller bortskaffats i enlighet med detta direktiv, får underhållet av transformatorer som innehåller PCB endast fortsätta om syftet är att tillförsäkra att innehållet följer tekniska normer och specifikationer vad gäller dielektriska egenskaper och under förutsättning att transformatorerna är fullt användbara och inte läcker.

Artikel 6

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att använd PCB och utrustning som innehåller PCB vilken skall förtecknas enligt artikel 4.1, så snart som möjligt lämnas till ett enligt artikel 8 auktoriserat företag.

2. Innan ett auktoriserat företag tar emot PCB, använd PCB och/eller utrustning som innehåller PCB, skall nödvändiga försiktighetsåtgärder vidtas för att undvika brandrisk. I detta syfte skall PCB förvaras långt från alla lättantändliga ämnen.

3. Om det är praktiskt möjligt, skall utrustning som innehåller PCB som ej behöver förtecknas enligt artikel 4.1, och som utgör del av annan utrustning, avlägsnas och insamlas separat när utrustningen tas ur bruk, återanvänds eller bortskaffas.

Artikel 7

Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att förbjuda all förbränning på fartyg av PCB och/eller använd PCB.

Artikel 8

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för auktorisering av alla företag som utför dekontaminering och/eller bortskaffande av PCB, använd PCB och/eller utrustning som innehåller PCB, i enlighet med artikel 9 i direktiv 75/442/EEG.

2. Om förbränning används för bortskaffande, skall bestämmelserna i rådets direktiv 94/67/EG av den 16 december 1994 om förbränning av farligt avfall⁽¹⁾ tillämpas. Andra tillvägagångssätt för bortskaffande av PCB, använd PCB och/eller utrustning som innehåller PCB få medges under förutsättning att de i jämförelse med förbränning motsvarar likvärdiga miljömässiga säkerhetskrav och följer kvalificerade tekniska krav med bästa tillgängliga teknik.

3. Medlemsstaterna skall var för sig eller gemensamt vidta de åtgärder som är nödvändiga för att vid behov och med hänsyn tagen till artikel 4.3 a ii i förordning (EEG) nr 259/93⁽²⁾ och artikel 5.1 i direktiv 75/442/EEG, inrätta anläggningar för bortskaffande, dekontaminering och säker lagring av PCB, använd PCB och/eller utrustning som innehåller PCB.

⁽¹⁾ EGT nr L 365, 31.12.1994, s. 34.

⁽²⁾ EGT nr L 30, 6.2.1993, s. 1. Förordningen ändrad genom kommissionens beslut 94/721/EG (EGT nr L 288, 9.11.1994, s. 36).

Artikel 9

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att transformatorer som innehåller mer än 0,05 viktprocent PCB dekontamineras på följande villkor:

- a) Syftet med dekontamineringen skall vara att reducera halten av PCB till mindre än 0,05 viktprocent och om möjligt till högst 0,005 viktprocent.
- b) Ersättningsvätskan som inte innehåller PCB skall medföra märkbart mindre risker.
- c) Ersättningen av vätskan får inte hindra senare bortskaffande av PCB.
- d) Märkningen av transformatorn efter dekontaminering skall ersättas med den märkning som beskrivs i bilagan.

2. Med avvikelse från artikel 3 skall medlemsstaterna säkerställa att transformatorer med vätskor som innehåller mellan 0,05 och 0,005 viktprocent PCB dekontamineras på samma villkor som de som avses i punkt 1 b–d, eller bortskaffas när de tas ur bruk.

Artikel 10

I enlighet med det kommittéförfarande som avses i artikel 18 i direktiv 75/442/EEG,

- a) skall kommissionen fastställa referensmetoder för mätning av halten av PCB i kontaminerat materiel. Mätningar som utförts innan referensmetoderna fastställts skall förbli giltiga,
- b) får kommissionen fastställa tekniska krav för de andra metoder för bortskaffande av PCB som avses i andra meningen i artikel 8.2,
- c) skall kommissionen tillhandahålla en förteckning över tillverkningsbeteckningar på kondensatorer, motstånd eller induktionsspolar som innehåller PCB,
- d) skall kommissionen vid behov, och endast för de ändamål som avses i artikel 9.1 b och c, fastställa ersättningar för PCB som är mindre farliga.

Artikel 11

1. Inom tre år efter det att detta direktiv antagits skall medlemsstaterna utarbeta

- en plan för dekontaminering och/eller bortskaffande av förtecknad utrustning och av den PCB som de innehåller,
- ett utkast rörande insamling och senare bortskaffande av sådan utrustning över vilken förteckning inte upprättas i enlighet med artikel 4.1 och som avses i artikel 6.3.

2. Medlemsstaterna skall omgående underrätta kommissionen om dessa planer och utkast.

Artikel 12

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast 18 månader efter det att det antagits. De skall omedelbart underrätta kommissionen om detta.

2. När medlemsstaterna antar dessa bestämmelser, skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning i samband med att de offentliggörs. Den närmare utformningen av denna hänvisning skall bestämmas av medlemsstaterna.

3. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv. Kommissionen skall underrätta de andra medlemsstaterna om detta.

Artikel 13

1. Detta direktiv skall träda i kraft samma dag som det antas och direktiv 76/403/EEG skall upphöra att gälla från och med samma dag.

2. Med verkan från samma dag som anges i punkt 1 skall

- a) hänvisningen i artikel 10.1 i direktiv 87/101/EEG⁽¹⁾ till "PCB och PCT enligt direktiv 76/403/EEG" förstås som en hänvisning till PCB enligt det här direktivet,
- b) hänvisningen i artikel 10.2 i direktiv 87/101/EEG till direktiv 76/403/EEG förstås som en hänvisning till det här direktivet,
- c) hänvisningen i artikel 2 j i förordning (EEG) nr 259/93 till artikel 6 i direktiv 76/403/EEG förstås som en hänvisning till artikel 8 i det här direktivet.

Artikel 14

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i ... den ...

På rådets vägnar
Ordförande

⁽¹⁾ EGT nr L 42, 12.2.1987, s. 43.

BILAGA

MÄRKNING AV DEKONTAMINERAD UTRUSTNING SOM INNEHÅLLIT PCB

Varje föremål i den dekontaminerade utrustningen skall tydligt märkas med en outplånlig,präglad eller graverad skylt, som skall omfatta följande upplysningar på det språk som används i det land där utrustningen brukas:

DEKONTAMINERAD UTRUSTNING SOM INNEHÅLLIT PCB	
Vätska som har innehållit PCB har ersatts	
— med	(namn på ersättning)
— den	(datum)
— av	(företag).
Koncentration av PCB i	
— den gamla vätskan	viktprocent
— den nya vätskan	viktprocent.

RÅDETS MOTIVERING

I. INLEDNING

1. Den 3 november 1988 framlade kommissionen för rådet ett förslag till direktiv grundat på artikel 100a i Romfördraget om bortskaffande av PCB/PCT⁽¹⁾.
2. Europaparlamentet inkom med yttrande vid en första behandling den 17 maj 1990⁽²⁾ och den 12 december 1990⁽³⁾.
Ekonomiska och sociala kommittén inkom med yttrande den 30 mars 1989⁽⁴⁾.
3. Efter att ha tagit del av dessa yttranden förelade kommissionen den 22 oktober 1991 rådet ett ändrat förslag grundat på artiklarna 100a och 113i fördraget⁽⁵⁾.
4. Rådet ansåg dock att den korrekta rättsliga grunden bör vara artikel 130s i fördraget. Alltså rådfrågades Europaparlamentet om saken. Europaparlamentet godtog ändringen av den rättsliga grunden genom resolution av den 20 september 1995.
5. Den 27 november 1995 antog rådet den gemensamma ståndpunkten i enlighet med artikel 189c i fördraget.

II. MÅL

Utkastet till direktiv föreskriver åtgärder som syftar till kontrollerat bortskaffande av PCB och/eller använd PCB samt dekontaminering eller bortskaffande av utrustning som innehåller PCB, med sikte på att dessa ämnen skall vara fullständigt bortskaffade vid en viss tidpunkt.

III. ANALYS AV DEN GEMENSAMMA STÅNDPUNKTEN

1. Allmänna kommentarer

Sedan kommissionens ändrade förslag lades fram har en viktig utveckling ägt rum såväl med avseende på internationellt och inom gemenskapen rådande avtal som vad gäller tekniska framsteg för bortskaffande av farliga ämnen.

Faktum är att Pariskonventionens avtalslutande parter i september 1992 fastställde tidpunkten för bortskaffande av PCB till utgången av år 1999 vad gäller staterna vid Nordsjökusten och till utgången av år 2010 vad gäller de övriga till konventionen anslutna staterna. Med hjälp av ett flertal rättsakter som antagits av gemenskapen (direktiv 91/156/EEG om ändring av direktiv 75/442/EEG om avfall⁽⁶⁾, direktiv 91/689/EEG om farligt avfall⁽⁷⁾, direktiv 94/67/EEG om förbränning av farligt avfall⁽⁸⁾, samt förordning (EEG) nr 259/93 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen⁽⁹⁾), har andra aspekter av kommissionens ändrade förslag också tillgodosetts.

Därför har rådet ansett sig kunna förenkla innebörden av detta förslag och ge det en ny inriktning. Således har de bestämmelser utgått som under tiden reglerats av andra

⁽¹⁾ EGT nr C 319, 12.12.1988, s. 57.

⁽²⁾ EGT nr C 149, 18.6.1990, s. 150.

⁽³⁾ EGT nr C 19, 28.1.1991, s. 83.

⁽⁴⁾ EGT nr C 139, 5.6.1989, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT nr C 299, 20.11.1991, s. 9.

⁽⁶⁾ EGT nr L 78, 26.3.1991, s. 32.

⁽⁷⁾ EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 20.

⁽⁸⁾ EGT nr L 365, 31.12.1994, s. 34.

⁽⁹⁾ EGT nr L 30, 6.2.1993, s. 1.

direktiv (till exempel om transport och bortskaffande av PCB genom förbränning), och utgången av år 2010 har införts som den tidpunkt då PCB definitivt skall vara bortskaffat.

Genom det förbud som råder sedan 1985 mot att släppa ut PCB och vissa ersättningsämnen på marknaden har det uppstått en viss ökning av mängden "använt" PCB och kontaminerat material, och villkoren för bortskaffande bör i synnerhet inriktas på ett undvikande av okontrollerad spridning på grund av de allvarliga miljö- och hälsorisker detta innebär.

Rådet har bemödat sig om att i första hand behålla de bestämmelser genom vilka en hög hälso- och miljöskyddsnivå garanteras utan att söka en systematisk harmonisering och härvid tagit hänsyn till de olikartade förhållandena i medlemsstaterna.

2. Särskilda kommentarer

Mot bakgrund av de allmänna påpekanden som gjorts under föregående punkt har rådet varit i stånd att helt eller delvis följa Europaparlamentets ändringsförslag som kommissionen införlivat i sitt ändrade förslag med undantag av ändringsförslagen

- 8, 9, 10, 11, 13, 20, 23, 32, 33, 51, 55, 58, 59, 60, 63, 65 och 66 där innehållet redan täcks av andra för gemenskapen gällande rättsakter, eller som kommer att bli föremål för nya förslag från kommissionen,
- 22, 24, 27, 30, 31, 36 och 37 som avser åtgärder där omfattningen eller de planerade insatserna är av sådant slag att handhavandet lämpar sig bättre för medlemsstaterna än för gemenskapen.

Rådet har dessutom ansett det lämpligt att förstärka vissa aspekter av det ändrade förslaget, såsom följande:

- Upprättandet av förteckningar (artikel 4) i den mån det gjorts obligatoriskt för ett PCB-innehåll över 5 dm³ inom kortare tid än vad som föreslagits från början. Kontrollen av förteckningarna har också skärpts.
- Påfyllningen av transformatorer med PCB, vilken kommer att förbjudas (artikel 5).

Enligt rådets bedömning bör närhetsprincipen tolkas flexibelt för att vissa medlemsstater som saknar bortskaffningsresurser skall kunna rätta sig efter bestämmelserna i direktivet (jfr punkt 7 i ingressen samt artikel 8.3 — ändringsförslag 56).

Rådet har slutligen ansett det nödvändigt att införa andra viktiga aspekter som särskilt gäller följande:

- Införande av en tidpunkt som fastställts till utgången av år 2010 då PCB skall vara bortskaffat, vilket inte hindrar att vissa medlemsstater parallellt utför åtaganden som sammanhänger med Pariskonventionen (artikel 3 samt punkt 6 i ingressen).
- Översyn och förenkling av villkoren för dekontaminering av utrustning samt undantag från tidpunkten år 2010 för transformatorer med lågt PCB-innehåll, vilket medger att de bortskaffas när de tas ur bruk (artikel 9).
- Överlämnande till kommissionen av tillkommande exekutiva befogenheter såsom fastställandet av tekniska normer för andra metoder för bortskaffande av PCB, av förteckningen över tillverkningsbeteckningar på kondensatorer och av andra mindre farliga ersättningsprodukter för PCB (artikel 10).

Dessa ändringar har samtliga godtagits av kommissionen.

GEMENSAM STÅNDPUNKT (EG) nr 9/96

antagen av rådet den 27 november 1995

inför antagandet av rådets direktiv 95/. . /EG om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar

(96/C 87/02)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 130s.1 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽²⁾,

i enlighet med det i artikel 189c i fördraget angivna förfarandet⁽³⁾, och

med beaktande av följande:

1. Målen och principerna för gemenskapens miljöpolitik, såsom de fastställs i artikel 130r i fördraget består bland annat i att förebygga, begränsa och, i möjligaste mån, eliminera föroreningar, genom att företrädesvis hejda dem vid källan samt säkerställa ett varsamt utnyttjande av naturresurserna i enlighet med principen att förorenaren skall betala.
2. I det femte handlingsprogrammet för miljön, vars allmänna riktlinjer godkännts av rådet och företrädare för medlemsstaternas regeringar, församlade i rådet, i deras resolution av den 1 februari 1993⁽⁴⁾, prioriteras samordnade åtgärder för att minska föroreningar eftersom detta påskyndar utvecklingen mot en mera varaktig jämvikt mellan å ena sidan mänsklig verksamhet och social och ekonomisk utveckling, och å andra sidan naturresurserna och naturens möjligheter att återbildas.
3. Förverkligandet av ett samordnat synsätt för att begränsa föroreningar kräver insatser på gemenskapsnivå för att ändra och komplettera den befint-

liga gemenskapslagstiftningen om förebyggande och begränsning av föroreningar från industrianläggningar.

4. Genom rådets direktiv 84/360/EEG av den 28 juni 1984 om bekämpning av luftförorening från industrianläggningar⁽⁵⁾, infördes ett allmänt krav på förhandstillstånd för drift eller väsentliga ändringar av industrianläggningar som kan orsaka luftföroreningar.
5. Genom rådets direktiv 76/464/EEG av den 4 maj 1976 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö⁽⁶⁾, infördes krav på tillstånd för utsläpp av sådana ämnen.
6. Trots att det finns gemenskapslagstiftning om bekämpning av luftföroreningar och om förebyggande eller minimering av utsläpp av farliga ämnen i vattenmiljön finns det ingen motsvarande gemenskapslagstiftning för att förebygga eller minska utsläppen i marken.
7. Skilda tillvägagångssätt för att begränsa utsläppen till luft, vatten eller mark kan komma att gynna överföring av föroreningar mellan dessa olika miljöer i stället för att skydda miljön som helhet.
8. Syftet med samordnade åtgärder för att begränsa föroreningarna är att, under beaktande av avfallshandlingen, överallt där detta är möjligt förebygga utsläppen i luft, vatten och mark och att, om detta visar sig vara omöjligt, minimera föroreningarna för att kunna uppnå en hög skyddsnivå för miljön som helhet.
9. Genom detta direktiv upprättas en allmän ram med principer för samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar. Det innehåller de åtgärder som är nödvändiga för genomförandet av de samordnade åtgärderna för att förebygga och begränsa föroreningar i avsikt att uppnå en hög skyddsnivå för miljön i dess helhet. Principen om en hållbar utveckling främjas av ett samordnat tillvägagångssätt för att begränsa föroreningarna.

⁽¹⁾ EGT nr C 311, 17.11.1993, s. 6 och EGT nr C 165, 1.7.1995, s. 9.

⁽²⁾ EGT nr C 195, 17.7.1995, s. 54.

⁽³⁾ Europaparlamentet yttrande av den 14.12.1994 (EGT nr C 18, 23.1.1995, s. 96), rådets gemensamma ståndpunkt av den 27 november 1995 (ännu inte offentliggjord i EGT) och Europaparlamentets beslut av den ... (ännu inte offentliggjort i EGT).

⁽⁴⁾ EGT nr C 138, 17.5.1993, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT nr L 188, 16.7.1984, s. 20. Direktivet ändrat genom direktiv 91/692/EEG (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

⁽⁶⁾ EGT nr L 129, 18.5.1976, s. 23. Direktivet ändrat genom direktiv 91/692/EEG.

10. Detta direktiv skall tillämpas utan att det påverkar rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽¹⁾. När information som erhållits och slutsatser som dragits till följd av tillämpningen av det direktivet skall beaktas vid tillståndsgivningen, påverkar det här direktivet inte genomförandet av direktiv 85/337/EEG.
11. Nödvändiga åtgärder bör vidtas av medlemsstaterna för att säkerställa att verksamhetsutövaren följer de allmänna principerna i vissa grundläggande krav. Det är härvid tillräckligt att de behöriga myndigheterna beaktar dessa allmänna principer när de fastställer villkoren för tillstånd.
12. De bestämmelserna som antas i enlighet med detta direktiv bör för vissa av bestämmelserna tillämpas på befintliga anläggningar inom en fastställd tidsfrist.
13. För att kunna angripa föroreningsproblemen på ett mer effektivt och lönsamt sätt bör verksamhetsutövarna ta hänsyn till miljöaspekterna. Innan tillstånd beviljas skall den eller de behöriga myndigheterna underrättas om de miljöhänsyn som tas, så att myndigheten/erna kan kontrollera att alla lämpliga åtgärder för att förebygga eller begränsa föroreningarna har vidtagits. Om förfarandena för tillståndsansökningar är mycket olika kan detta leda till att nivån på miljöskyddet och nivån på allmänhetens medvetenhet skiljer sig åt. Följaktligen bör tillståndsansökningar som grunder sig på det här direktivet åtminstone innehålla ett visst minimum av uppgifter.
14. En adekvat samordning av förfaranden och tillståndsvillkor mellan de behöriga myndigheterna gör det möjligt att uppnå högsta möjliga skyddsnivå för miljön som helhet.
15. Den behöriga myndigheten eller de behöriga myndigheterna skall endast meddela eller ändra ett tillstånd om samordnade åtgärder för miljöskydd av luft, vatten och mark har vidtagits.
16. Tillståndet skall omfatta alla nödvändiga åtgärder för att villkoren i tillståndet skall kunna uppfyllas så att en hög skyddsnivå uppnås för miljön som helhet. Dessa åtgärder kan också, utan att det påverkar tillståndsförfarandet, bli föremål för allmänna tvingande föreskrifter.
17. Utsläppsgränsvärden för parametrar eller motsvarande tekniska åtgärder skall grundas på bästa tillgängliga teknik, utan att användningen av någon särskilt teknik eller teknologi föreskrivs, och hänsyn bör tas till tekniska kännetecken för den berörda anläggningen, dess geografiska belägenhet och de lokala miljöförhållandena. Tillståndsvillkoren skall under alla omständigheter innehålla bestämmelser om begränsning av långväga eller gränsöverskridande föroreningar och säkerställa en hög skyddsnivå för miljön som helhet.
18. Det ankommer på medlemsstaterna att, i den mån det behövs, bestämma hur hänsyn skall kunna tas till tekniska kännetecken för anläggningen i fråga, dess geografiska belägenhet och de lokala miljöförhållandena.
19. När en miljö kvalitets norm nödvändiggör strängare villkor än dem som kan uppnås genom användning av den bästa tillgängliga tekniken, bör bl.a. ytterligare villkor läggas till tillståndet utan att detta påverkar andra åtgärder som kan ha vidtagits för att uppfylla miljö kvalitetsnormerna.
20. Eftersom den bästa tillgängliga tekniken med nödvändighet kommer att utvecklas med tiden, särskilt på grund av den tekniska utvecklingen, bör de behöriga myndigheterna följa eller hålla sig underlättade om denna utveckling.
21. Förändringar i en anläggning kan medföra föroreningar. Följaktligen är det nödvändigt att före varje förändring meddela den behöriga myndigheten. En väsentlig förändring i driften bör underkastas ett förhandstillstånd i enlighet med detta direktiv.
22. Tillståndsvillkoren bör regelbundet göras till föremål för en förnyad bedömning och, om nödvändigt, uppdateras. Under vissa omständigheter bör de i alla händelser göras till föremål för en förnyad bedömning.
23. För att allmänheten skall kunna få information om driften vid anläggningarna och dessas eventuella miljöpåverkan och för att säkerställa insynen i tillståndsförfarandena i hela gemenskapen, bör information som rör tillståndsansökningar rörande nya anläggningar eller betydande ändringar samt tillstånden i sig, uppdateringar av dessa och därmed sammanhängande mätresultat vara tillgängliga för allmänheten.
24. Upprättandet av en förteckning över huvudsakliga utsläpp och deras källor kan anses som ett viktigt instrument som bl.a. möjliggör en jämförelse av förorenande verksamheter inom gemenskapen. En sådan förteckning kommer att upprättas av kommissionen med bistånd av en föreskrivande kommitté.
25. Framsteg och informationsutbyte på gemenskapsnivå såvitt avser bästa tillgängliga teknik kommer att göra det möjligt att minska obalansen på det tekniska området inom gemenskapen och främja

⁽¹⁾ EGT nr L 175, 5.7.1985, s. 40.

spridningen på global nivå av de gränsvärden och de tekniker som används inom gemenskapen och kommer också att hjälpa medlemsstaterna att genomföra detta direktiv på ett effektivt sätt.

26. Rapporter om genomförandet och effektiviteten av detta direktiv bör utarbetas regelbundet.
27. Direktivet avser anläggningar och ämnen vilka utgör en betydande risk för föroreningar och därmed också för föroreningar över gränserna. Samråd över gränserna bör organiseras rörande tillståndsansökningar för nya anläggningar eller för väsentliga ändringar av anläggningarna som kan medföra en negativ och betydande miljöpåverkan. Ansökningar rörande sådana förslag eller väsentliga ändringar skall vara tillgängliga för allmänheten i den medlemsstat som sannolikt berörs av dem.
28. Ett behov av åtgärder för att fastställa utsläppsgränsvärden för vissa kategorier av anläggningar och förorenande ämnen som avses i detta direktiv kan uppstå på gemenskapsnivå. Rådet skall i enlighet med fördragets bestämmelser fastställa dessa utsläppsgränsvärden.
29. Tillämpningen av bestämmelserna i detta direktiv inverkar inte på tillämpningen av gemenskapsbestämmelser om hälsa och säkerhet på arbetsplatsen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

Detta direktiv syftar till att genom samordnade åtgärder förebygga och minska föroreningar som härrör från de verksamheter som anges i bilaga I. Det innehåller bestämmelser som syftar till att undvika och, när detta visar sig vara omöjligt, minska utsläppen till luft, vatten och mark från dessa verksamheter, inbegripet åtgärder som gäller avfall, så att en hög skyddsnivå kan uppnås för miljön som helhet, utan att detta påverkar tillämpning av bestämmelserna i direktiv 85/337/EEG och andra gemenskapsbestämmelser i ämnet.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

1. *ämne*: varje kemiskt ämne och dess föreningar, med undantag för radioaktiva ämnen enligt direktiv

80/836/Euratom⁽¹⁾ och genetiskt modifierade organismer enligt direktiv 90/219/EEG⁽²⁾ samt 90/220/EEG⁽³⁾.

2. *förorening*: direkt eller indirekt överföring genom mänsklig verksamhet av ämnen, vibrationer, värme eller buller till luft, vatten eller mark, som kan skada människors hälsa eller kvaliteten på miljön, medföra försämring av materiell egendom, medföra försämring av eller hindra möjligheterna att dra nytta av de fördelar naturen erbjuder eller annan legitim användning av miljön.
3. *anläggning*: en fast, teknisk enhet där en eller flera av de verksamheter som anges i bilaga I bedrivs, liksom all annan därmed förknippad verksamhet som tekniskt sett är knuten till de verksamheter som bedrivs på platsen och som kan påverka utsläpp och föroreningar.
4. *befintlig anläggning*: en anläggning i drift eller, inom ramen för den lagstiftning som gäller innan detta direktiv börjar tillämpas, en anläggning för vilken tillstånd har beviljats eller för vilken en behörig myndighets uppfattning, komplett tillståndsansökan har ingivits, under förutsättning att anläggningen är satt i drift senast ett år efter den dag då detta direktiv börjar tillämpas.
5. *utsläpp*: direkt eller indirekt utsläpp, från punktkällor eller diffusa källor inom anläggningen, av ämnen, vibrationer, värme eller buller i luft, vatten eller mark.
6. *utsläppsgränsvärde*: den mängd, i förhållande till särskilda parametrar, eller den koncentration av och/eller nivå på ett utsläpp, som inte får överskridas under en given tidsperiod eller flera givna tidsperioder. Utsläppsgränsvärden kan också bestämmas för vissa grupper eller kategorier av ämnen, särskilt de som avses i bilaga III.

Utsläppsgränsvärdena för ämnen gäller normalt den punkt där utsläppet lämnar anläggningen, och en

⁽¹⁾ Rådets direktiv 80/836/Euratom av den 15 juli 1980 om ändring av direktiv om fastställande av de grundläggande normerna för befolkningen och arbetstagarnas hälsoskydd mot de faror som uppstår på grund av joniserande strålning (EGT nr L 246, 17.9.1980, s. 1). Direktivet ändrat genom direktiv 87/467/EEG (EGT nr L 265, 5.10.1984, s. 4).

⁽²⁾ Rådets direktiv 90/219/EEG av den 23 april 1990 om innesluten användning av genetiskt modifierade mikroorganismer (EGT nr L 117, 8.5.1990, s. 1). Direktivet ändrat genom kommissionens direktiv 94/511/EG (EGT nr L 287, 18.11.1994, s. 2).

⁽³⁾ Rådets direktiv 90/220/EEG av den 23 april 1990 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön (EGT nr L 117, 8.5.1990, s. 15). Direktivet ändrat genom direktiv 94/151/EG (EGT nr L 103, 22.4.1994, s. 20).

eventuell utspädning skall inte beaktas vid fastställandet av gränsvärdena. För indirekta utsläpp till vatten kan resultatet av rening i ett reningsverk beaktas när anläggningens utsläppsgränsvärden fastställs, under förutsättning att en likvärdig nivå garanteras för miljöskyddet i dess helhet och att detta inte leder till en högre föroreningsbelastning på miljön, utan att detta påverkar tillämpningen av bestämmelserna i direktiv 76/464/EEG och genomförandedirektiven till det direktivet.

7. *miljökvalitetsnorm*: ett antal krav som skall vara uppfyllda vid en viss tidpunkt för en given miljö eller en särskild del av denna miljö, enligt vad som anges i gemenskapslagstiftningen.
8. *behörig myndighet*: den eller de myndigheter eller organ som enligt medlemsstaternas lagstiftning har ansvaret för att fullgöra de uppgifter som följer av detta direktiv.
9. *tillstånd*: ett eller flera skriftliga beslut eller en del härav varigenom tillstånd meddelas att driva en anläggning eller delar därav på vissa villkor som säkerställer att anläggningen uppfyller kraven i detta direktiv. Ett tillstånd kan gälla för en eller flera anläggningar eller delar därav som är belägna på samma plats och drivs av samma verksamhetsutövare.
10. a) *ändring av verksamheten*: en ändring av en anläggnings art eller funktion, eller en utvidgning av anläggningen som kan få konsekvenser för miljön.
- b) *väsentlig ändring*: en ändring av verksamheten som enligt den behöriga myndigheten kan påverka människor eller miljö negativt och i betydande mån.
11. *bästa tillgängliga teknik*: det effektivaste och mest avancerade stadium vad gäller utvecklingen av verksamheten och tillverkningsmetoderna som anger en given tekniks praktiska lämplighet för att i princip utgöra grunden för utsläppsgränsvärden och som har till syfte att hindra och, när detta inte är möjligt, generellt minska utsläpp och påverkan på miljön som helhet. Med
 - *teknik* avses både använd teknik och det sätt på vilket anläggningen utformas, uppförs, underhålls, drivs och avvecklas,
 - *tillgänglig* avses att tekniken skall ha utvecklats i sådan utsträckning att den kan tillämpas inom den berörda industribranschen på ett ekonomiskt och tekniskt genomförbart sätt och med beaktande av kostnader och nytta, oavsett om tekniken tillämpas eller produceras inom den berörda

medlemsstaten, förutsatt att den berörda verksamhetsutövaren på rimliga villkor kan få tillgång till den,

- *bästa* avses den teknik som är mest effektiv för att uppnå en hög allmän skyddsnivå för miljön som helhet.

När vad som är bästa tillgängliga teknik skall fastställas bör punkterna i bilaga IV särskilt beaktas.

12. *verksamhetsutövare*: varje fysisk eller juridisk person som driver eller innehar en anläggning eller, om det finns bestämmelser om detta i den nationella lagstiftningen, varje person som har givits rätten att fatta avgörande ekonomiska beslut med avseende på anläggningens tekniska funktionssätt.

Artikel 3

Allmänna principer för verksamhetsutövarens grundläggande skyldigheter

Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att de behöriga myndigheterna skall kunna säkerställa att anläggningen drivs på sådant sätt att

- a) alla lämpliga förebyggande åtgärder vidtas för att undvika föroreningar, särskilt genom att bästa tillgängliga teknik används,
- b) ingen betydande förorening förorsakas,
- c) uppkomst av avfall undviks i enlighet med rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall⁽¹⁾. I annat fall skall avfallet återtas eller, när detta inte är tekniskt och ekonomiskt möjligt, bortskaffas så att påverkan på miljön undviks eller minskas,
- d) energianvändningen är effektiv,
- e) nödvändiga åtgärder vidtas för att förebygga olyckor och begränsa dessas följder,
- f) nödvändiga åtgärder vidtas när verksamheten definitivt upphör, för att undvika alla föroreningsrisker och för att återställa platsen i ett tillfredsställande skick.

För att följa denna artikel är det tillräckligt att medlemsstaterna försäkras sig om att de behöriga myndigheterna när de fastställer tillståndsvillkoren beaktar de allmänna principer, som uppställs i denna artikel.

⁽¹⁾ EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 39. Direktivet senast ändrat genom direktiv 91/692/EEG (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

*Artikel 4***Tillstånd för nya anläggningar**

Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att inga nya anläggningar drivs utan tillstånd enligt detta direktiv, dock utan att detta påverkar tillämpningen av bestämmelserna om undantag i rådets direktiv 88/609/EEG av den 24 november 1988 om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från stora förbränningsanläggningar⁽¹⁾.

*Artikel 5***Villkor för tillstånd för befintliga anläggningar**

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de behöriga myndigheterna med hjälp av tillstånd i överensstämmelse med artiklarna 6 och 8 eller på lämpligt sätt genom en förnyad bedömning av villkoren och, i förekommande fall, genom en uppdatering av villkoren, övervakar att befintliga anläggningar drivs i överensstämmelse med kraven i artiklarna 3, 7, 9, 10, 13 och 14 första och andra strecksatserna samt artikel 15.2 senast åtta år efter dagen för genomförande av detta direktiv, om inte annat följer av andra särskilda gemenskapsbestämmelser.

2. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att tillämpa bestämmelserna i artiklarna 1, 2, 11, 12 och 14 tredje strecksatsen, artikel 15.1, 15.3 och 15.4, artiklarna 16, 17 och 18.2 på befintliga anläggningar från och med dagen för genomförandet av detta direktiv.

*Artikel 6***Ansökan om tillstånd**

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att en tillståndsansökan som lämnas till den behöriga myndigheten, innehåller uppgifter om

- anläggningen och verksamheterna där,
- råvaror, och övriga insatsvaror, andra ämnen samt den energi som används eller genereras i anläggningen,
- anläggningens utsläppskällor,
- förhållandena på platsen,
- art och mängd av varje utsläpp till olika delar av miljön som kan förutses från anläggningen samt en redogörelse för betydande effekter på miljön som utsläppen kan orsaka,
- den teknik som föreslås och övriga metoder för att förebygga utsläpp från anläggningen eller, om detta inte är möjligt, för att minska utsläppen,

⁽¹⁾ EGT nr L 336, 7.12.1988, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 90/656/EEG (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 59).

— åtgärder för att förebygga uppkomsten av och återta avfall som anläggningen ger upphov till, om det behövs,

— andra åtgärder för att följa de allmänna principer för verksamhetsutövarens grundläggande skyldigheter som avses i artikel 3,

— planerade åtgärder för att övervaka utsläpp i miljön.

2. Om uppgifter som lämnats enligt kraven i direktiv 85/337/EEG, eller en säkerhetsrapport som utarbetats enligt rådets direktiv 82/501/EEG av den 24 juni 1982 om risker för storolyckor i vissa industriella verksamheter⁽²⁾ eller andra upplysningar som har lämnats på grund av annan lagstiftning gör det möjligt att uppfylla något av kraven i denna artikel, får dessa upplysningar ingå i tillståndsansökan eller bifogas den.

*Artikel 7***Samordnat förfaringsätt vid meddelande av tillstånd**

Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att prövningsförfarandet och tillståndsvillkoren skall vara fullständigt samordnade när flera behöriga myndigheter medverkar, för att hos alla myndigheter som är behöriga i samband med förfarandet säkerställa effektiviteten i det samordnade förfaringsättet.

*Artikel 8***Beslut**

Utan att det påverkar andra krav på grund av nationella bestämmelser eller gemenskapsbestämmelser, skall den behöriga myndigheten meddela tillstånd med villkor som säkerställer att anläggningen uppfyller de krav som ställs i detta direktiv, eller i annat fall avslå ansökan.

Alla tillstånd som meddelas eller ändras skall innehålla uppgifter om åtgärder för skydd av luft, vatten och mark som avses i detta direktiv.

*Artikel 9***Villkor för tillstånd**

1. Medlemsstaterna skall försäkra sig om att tillståndet omfattar alla nödvändiga åtgärder för att uppfylla de krav för tillstånd som avses i artiklarna 3 och 10, för att kunna säkerställa skydd av luft, vatten och mark och således uppnå en hög skyddsnivå för miljön som helhet.

2. När det gäller en ny anläggning eller en väsentlig förändring på vilken artikel 4 i direktiv 85/337/EEG är

⁽²⁾ EGT nr L 230, 5.8.1982, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 91/692/EEG (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

tillämplig, skall alla relevanta uppgifter som kommit in eller slutsatser som dragits till följd av tillämpning av artiklarna 5–7 i det direktivet beaktas när tillstånd meddelas.

3. Tillståndet skall omfatta utsläppsgränsvärden för förorenande ämnen, i synnerhet de som anges i bilaga III, som den berörda anläggningen med hänsyn till deras beskaffenhet och förmåga att överföra föroreningar från ett element till ett annat (vatten, luft och mark) kan antas släppa ut i betydande mängder. Tillståndet skall vid behov innehålla lämpliga föreskrifter som säkerställer skydd av mark och grundvatten samt åtgärder för hanteringen av avfall som uppkommer vid anläggningen. Gränsvärdena kan vid behov kompletteras eller ersättas av motsvarande parametrar eller tekniska åtgärder.

För anläggningar enligt 6.6 i bilaga I skall vid fastställande av utsläppsgränsvärden enligt den här punkten också beaktas de praktiska förutsättningar som gäller dessa kategorier av anläggningar.

4. Utan att det påverkar artikel 10 skall de utsläppsgränsvärden och motsvarande parametrar eller tekniska åtgärder som avses i punkt 3 bygga på bästa tillgängliga teknik, utan att användning av en specifik teknik eller teknologi föreskrivs, och fastställas med hänsyn till den aktuella anläggningens tekniska egenskaper och geografiska belägenhet samt de lokala miljöförhållandena. I samtliga fall skall tillståndsvillkoren innehålla bestämmelser som syftar till att minimera långväga eller gränsöverskridande föroreningar och säkra en hög skyddsnivå för miljön som helhet.

5. Tillståndet skall innehålla lämpliga krav för utsläppskontroll med angivande av mätmetod, mätfrekvens och utvärderingsmetod samt omfatta en skyldighet att till den behöriga myndigheten lämna de uppgifter som är nödvändiga för att kontrollera att villkoren i tillståndet iaktas.

För de anläggningar som avses i 6.6 i bilaga I kan de åtgärder som avses i den här punkten göras med beaktande av kostnad och nytta.

6. Tillståndet skall innehålla krav på åtgärder som rör andra förhållanden än dem som gäller vid normala driftverksamheter. Därför skall, om det finns risk för miljöpåverkan, hänsyn på lämpligt sätt tas till igångsättande, läckor, störningar i driften, tillfälliga avbrott och den slutliga nedläggningen av verksamheten.

Tillståndet kan också innehålla tillfälliga undantag från kraven enligt punkt 4, om en återställningsplan som den behöriga myndigheten godkänt säkerställer att kraven uppfylls inom sex månader och om projektet leder till minskade föroreningar.

7. Tillståndet får, i den mån medlemsstaten eller den behöriga myndigheten finner det lämpligt, innehålla and-

ra villkor som är motiverade med hänsyn till detta direktivs syfte.

8. Utan att det påverkar skyldigheten att genomföra ett tillståndsförfarande i enlighet med detta direktiv får medlemsstaterna fastställa särskilda skyldigheter för vissa kategorier av anläggningar i form av generella, bindande föreskrifter istället för i tillståndsvillkoren, förutsatt att ett samordnat förfarande och en motsvarande hög skyddsnivå för miljön som helhet säkerställs.

Artikel 10

Bästa tillgängliga teknik och miljö kvalitetsnormer

Om en miljö kvalitetsnorm ställer högre krav än vad som kan uppnås genom användning av bästa tillgängliga teknik skall ytterligare åtgärder särskilt föreskrivas i tillståndet, utan att detta påverkar vidtagandet av andra åtgärder som kan behövas för att iaktta miljö kvalitetsnormerna.

Artikel 11

Utvecklingen av bästa tillgängliga teknik

Medlemsländerna skall övervaka att den behöriga myndigheten följer eller hålls underrättad om utvecklingen av bästa tillgängliga teknik.

Artikel 12

Verksamhetsutövarens ändring av verksamheten

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att verksamhetsutövaren underrättar de behöriga myndigheterna om alla planerade ändringar i verksamheten enligt definitionen i artikel 2.10 a. I förekommande fall skall de behöriga myndigheterna uppdatera tillståndet eller villkoren i detta.

2. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att ingen väsentlig förändring av verksamheten vid anläggningen som enligt artikel 2.10 b planeras av verksamhetsutövaren genomförs utan att tillstånd beviljats i enlighet med detta direktiv. Ansökan om tillstånd och de behöriga myndigheternas beslut skall avse de delar av anläggningen och de uppgifter som räknas upp i artikel 6 och som kan komma att beröras av ändringarna. Relevanta bestämmelser i artiklarna 3, 6—10 samt 15.1, 15.2 och 15.4 skall också tillämpas.

Artikel 13

Den behöriga myndighetens förnyade bedömning och uppdatering av villkoren i tillstånd

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de behöriga myndigheterna regel-

bundet gör en förnyad bedömning av, och, om nödvändigt, uppdaterar villkoren i tillståndet.

2. En förnyad bedömning skall alltid göras om
 - anläggningen orsakar förorening av sådan betydelse att nya eller reviderade utsläppsgrensvärden behöver införas i tillståndet,
 - väsentliga ändringar av bästa tillgängliga teknik möjliggör en betydande minskning av utsläppen utan att detta medför oskäligen kostnader,
 - driftssäkerheten hos processen eller verksamheten nödvändiggör att annan teknik används, och
 - nya bestämmelser i nationell lagstiftning eller i gemenskapslagstiftningen kräver det.

Artikel 14

Iakttagande av villkor i tillstånd

Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att

- villkoren i tillståndet iakttas av verksamhetsutövaren vid driften av anläggningen,
- verksamhetsutövaren regelbundet underrättar den behöriga myndigheten om resultaten av utsläppskontrollen och snarast möjligt underrättar myndigheten om tillbud eller olycka som påverkar miljön i betydande grad,
- verksamhetsutövarna ger de behöriga myndigheternas företrädare allt nödvändigt bistånd så att de kan utföra inspektioner vid anläggningen, ta prover och samla in all nödvändig information för att de skall kunna fullgöra sina uppgifter enligt detta direktiv.

Artikel 15

Tillgång till information och allmänhetens deltagande i tillståndsförfarandet

1. Utan att det påverkar tillämpningen av rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation⁽¹⁾, skall medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att tillståndsansökningar för nya anläggningar eller väsentliga förändringar under lämplig tid hålls tillgängliga för allmänheten, så att allmänheten kan yttra sig innan den behöriga myndigheten fattar sitt beslut.

Detta beslut, som skall innehålla minst en kopia av tillståndet samt av varje senare uppdatering, skall också göras tillgängligt för allmänheten.

⁽¹⁾ EGT nr L 158, 23.6.1990, s. 56.

2. De resultat av utsläppskontrollen som fordras enligt de villkor för tillstånd som avses i artikel 8 och som den behöriga myndigheten förfogar över, skall också göras tillgängliga för allmänheten.

3. Kommissionen skall vart tredje år på grundval av uppgifter som lämnas av medlemsstaterna offentliggöra en förteckning över huvudsakliga utsläpp och källorna till dessa. Kommissionen skall fastställa formen och vilka uppgifter som behövs för att upplysningarna skall kunna överlämnas i överensstämmelse med förfarandet i artikel 19 i detta direktiv.

Kommissionen får även enligt samma förfarande föreslå nödvändiga åtgärder för att säkerställa att uppgifterna om utsläpp i förteckningen som avses i punkt 1 och uppgifter i andra register och informationskällor om utsläpp är inbördes jämförbara och kompletterar varandra.

4. Punkt 1—3 skall tillämpas med de begränsningar som fastställs i artikel 3.2 och 3.3 i direktiv 90/313/EEG.

Artikel 16

Utbyte av information

1. För att få till stånd ett informationsutbyte skall medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att vart tredje år, och första gången inom 18 månader från den dag då detta direktiv börjar tillämpas, till kommissionen överlämna representativa uppgifter om tillgängliga gränsvärden för de kategorier av verksamheter som anges i bilag I och, i förekommande fall, den bästa tillgängliga teknik som ligger till grund för dessa värden, särskilt i enlighet med artikel 9. Vid senare rapporteringstillfällen skall uppgifterna kompletteras i enlighet med de förfaranden som anges i denna artikel.

2. Kommissionen skall organisera informationsutbytet mellan medlemsstaterna och de berörda industrierna om bästa tillgängliga teknik, om därmed sammanhängande föreskrifter om utsläppskontroll och om utvecklingen i dessa båda hänseenden. Kommissionen skall vart tredje år offentliggöra resultaten av informationsutbytet.

3. Rapporter om genomförandet av detta direktiv och dess effektivitet jämfört med andra gemenskapsstyrmedel för miljöskydd skall utarbetas i enlighet med artiklarna 5 och 6 i direktiv 91/692/EEG. Den första rapporten skall omfatta treårsperioden efter det datum för genomförande som avses i artikel 21 i detta direktiv. Kommissionen skall överlämna rapporten till rådet samt vid behov föreslå åtgärder.

4. Medlemsstaterna skall upprätta eller utse den eller de myndigheter som skall ansvara för informationsutbytet i enlighet med punkt 1—3 och underrätta kommissionen om detta.

*Artikel 17***Gränsöverskridande verkningar**

1. Om en medlemsstat konstaterar att driften av en anläggning kan få en betydande, negativ påverkan på miljön i en annan medlemsstat, eller om en medlemsstat som kan komma att påverkas i betydande omfattning begär detta, skall den medlemsstat inom vilkens område ansökan om tillstånd enligt artikel 3 eller artikel 11.2 lämnades in, överlämna de uppgifter som kommit in enligt artikel 5, till den andra medlemsstaten samtidigt som den ställer dessa till förfogande för allmänheten på dess område. Dessa uppgifter utgör grunden för nödvändigt samråd inom ramen för de bilaterala relationerna mellan de två medlemsstaterna enligt principen om ömsidighet och lika behandling.

2. Inom ramen för sina bilaterala relationer skall medlemsstaterna se till att ansökningarna i de fall som anges i punkt 1 också hålls tillgängliga för allmänheten i den medlemsstat som kan komma att beröras, så att denna kan ta ställning i detta hänseende innan den behöriga myndigheten fattar sitt beslut.

*Artikel 18***Gemenskapens utsläppsgränsvärden**

1. Rådet skall på förslag av kommissionen, i enlighet med de förfaranden som föreskrivs i fördraget, fastställa utsläppsgränsvärden för de kategorier av anläggningar som avses i bilaga I och för de förorenande ämnen som avses i bilaga III, för vilka behovet av insatser på gemenskapsnivå har fastställts, särskilt på grundval av det informationsutbyte som avses i artikel 15.

2. I avsaknad av utsläppsgränsvärden på gemenskapsnivå som fastställs i enlighet med detta direktiv, skall relevanta utsläppsgränsvärden enligt de direktiv som nämns i bilaga II och i andra gemenskapsregler tillämpas på de anläggningar som anges i bilaga I som minimivär för utsläppsgränsvärden enligt detta direktiv.

För de avfallsdeponier som avses i artikel 5.1 och 5.5 i bilaga I skall de tillämpliga tekniska föreskrifterna fastställas med iakttagande av rådets direktiv 96/.../EG av den ... om deponering av avfall⁽¹⁾.

*Artikel 19***Kommittéförfarandet enligt artikel 14.3**

Kommissionen skall biträdas av en kommitté som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha kommissionens företrädare som ordförande.

⁽¹⁾ Ännu inte offentliggjord i EGT.

Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Medlemsstaternas röster skall vägas enligt bestämmelserna i samma artikel. Ordföranden får inte rösta.

Kommissionen skall själv anta förslaget om det är förenligt med kommitténs yttrande.

Om beslutet inte är förenligt med kommitténs yttrande eller om inget yttrande avges, skall kommissionen utan dröjsmål föreslå rådet vilka åtgärder som skall vidtas. Rådet skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet.

Om rådet inte har fattat något beslut vid utgången av en period på tre månader från det att förslaget mottagits, skall kommissionen själv besluta att de föreslagna åtgärderna skall vidtas.

*Artikel 20***Övergångsbestämmelser**

1. Bestämmelserna i direktiv 84/360/EEG och i artiklarna 3 och 5, 6.3 och 7.2 i direktiv 76/464/EEG samt tillämpliga bestämmelser om tillståndsförfaranden i de direktiv som anges i bilaga II skall, utan att det påverkar de undantag som föreskrivs i direktiv 88/609/EEG, tillämpas på befintliga anläggningar för de verksamheter som avses i bilaga I till dess att de nödvändiga åtgärder som avses i artikel 5 i detta direktiv har vidtagits av de behöriga myndigheterna.

2. Relevanta bestämmelser om tillstånd i de direktiv som anges i föregående punkt 1 skall upphöra att tillämpas på nya anläggningar för de verksamheter som avses i bilaga I från och med den dag som detta direktiv börjar tillämpas.

3. Direktiv 84/360/EEG skall upphöra att gälla elva år efter det här direktivets ikraftträdande.

Så snart som de åtgärder som föreskrivs i artiklarna 4, 5 eller 12 har vidtagits för en anläggning, skall det undantag som föreskrivs i artikel 6.3 i direktiv 76/464/EEG inte längre gälla för de anläggningar som avses i detta direktiv.

Rådet skall, på förslag av kommissionen, vid behov ändra relevanta bestämmelser i de direktiv som anges i bilaga II

för att anpassa dem till kraven i detta direktiv före det datum för upphävande av direktiv 84/360/EEG som avses i första stycket.

Artikel 21

Genomförande

1. Medlemsstaterna skall anta de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att kunna följa detta direktiv senast tre år efter det att det har offentliggjorts. De skall omedelbart underrätta kommissionen om detta. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningarna skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texten till de väsentliga bestämmelser i nationell lagstift-

ning som de antar på det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 22

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts.

Artikel 23

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i ... den ...

På rådets vägnar
Ordförande

BILAGA I

KATEGORIER AV INDUSTRIELL VERKSAMHET

1. Anläggningar eller delar av anläggningar som används för forskning, utveckling och experiment med nya produkter och processer omfattas inte av detta direktiv.
2. Nedanstående tröskelvärden hänför sig vanligen till produktionskapacitet eller avkastning. Om samma näringsidkare bedriver flera slag av verksamhet som omfattas av samma rubrik i en och samma anläggning eller på en och samma plats, adderas produktionskapaciteten för dessa slag av verksamhet.

1. Industrier inom energisektorn

- 1.1 Förbränningsanläggningar med installerad tillförd effekt av mer än 50 MW(*).
- 1.2 Olje- och gasraffinaderier.
- 1.3 Koksverk.
- 1.4 Anläggningar för överföring av kol till gas- och vätskeformiga produkter.

2. Produktion och omvandling av metaller

- 2.1 Anläggningar för rostning och sintring av metallhaltig malm, inbegripet svavelhaltig malm.
- 2.2 Anläggningar för produktion av råjärn eller stål (primär eller sekundär smältning), inklusive utrustning för kontinuerlig gjutning, med en kapacitet som överstiger 2,5 ton per timme.
- 2.3 Anläggningar för behandling av järnbaserade metaller
 - a) genom varmvalsning med en kapacitet som överstiger 20 bruttoton stål per timme,
 - b) genom hammarsmide där slagkraften per hammare överstiger 50 kJ och när den använda värmeeffekten överstiger 20 MW,
 - c) genom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall med en inmatning som överstiger 2 bruttoton stål per timme.
- 2.4 Järn- och stålgiuterier med en produktionskapacitet som överstiger 20 ton per dygn.
- 2.5 Anläggningar
 - a) för produktion av ickejärnmetaller utifrån malmer, slig eller sekundärt råmaterial genom metallurgiska, kemiska eller elektrolytiska processer,
 - b) för smältning, inklusive framställning av legeringsmetaller, av ickejärnmetaller inklusive återvinningsprodukter, (färskning, formgjutning etc.) med en smältningskapacitet som överstiger 4 ton per dygn för bly och kadmium eller 20 ton per dygn för övriga metaller.
- 2.6 Anläggningar för ytbehandling av metaller och plaster som använder en elektrolytisk eller kemisk process där behandlingsbadet har en volym som överstiger 30 m³.

3. Mineralindustri

- 3.1 Anläggningar för produktion av klinker (cement) i roterugn med en produktionskapacitet som överstiger 500 ton per dygn, eller av kalk i roterugn med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn, eller i andra typer av ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn.
- 3.2 Anläggningar för produktion av asbest och för tillverkning av asbestbaserade produkter.
- 3.3 Anläggningar för produktion av glas inklusive sådana som är avsedda för tillverkning av glasfibrer, med en smältningskapacitet som överstiger 20 ton per dygn.

(*) De materiella kraven i direktiv 88/609/EEG för befintliga anläggningar skall fortsätta att gälla till och med den 31 december 2003.

- 3.4 Anläggningar för smältning av mineraler, inklusive sådana för tillverkning av mineralull, med en smältningsskapacitet som överstiger 20 ton per dygn.
- 3.5 Anläggningar för tillverkning av keramiska produkter genom bränning, i synnerhet takpannor, tegel, eldfast sten, kakel, stengods eller porslin med en produktionskapacitet som överstiger 75 ton per dygn, och/eller en ugnskapacitet som överstiger 4 m³ och med en sättningsdensitet på mer än 300 kg per m³.

4. Kemisk industri

Produktion enligt verksamhetskategorierna i punkt 4 avser tillverkning av de ämnen eller grupper av ämnen som anges i punkt 4.1—4.6 där tillverkningen omfattar kemiska reaktioner och sker i industriell skala.

- 4.1 Kemiska fabriker för framställning av kemiska, organiska produkter som t.ex.
- a) kolväten, (linjära eller cykliska, mättade eller omättade, alifatiska eller aromatiska),
 - b) syrenehållande organiska föreningar, särskilt alkoholer, aldehyder, ketoner, karboxylsyror, estrar, acetater, etrar, peroxider, epoxihartser,
 - c) svavelnehållande organiska föreningar,
 - d) kväveinhållande organiska föreningar, särskilt aminer, amider, nitronyl- och nitroföreningar, nitratföreningar, nitriler, cyanater, isocyanater,
 - e) fosfororganiska föreningar,
 - f) halogenerade kolväten,
 - g) metallorganiska föreningar,
 - h) basplaster och andra polymerer (polymerer, syntetfibrer, regenererad cellulosa),
 - i) syntetgummi,
 - j) färgämnen och pigment,
 - k) ytaktiva ämnen och tensider.
- 4.2 Kemiska fabriker för framställning av oorganiska baskemikalier och andra organiska ämnen såsom
- a) gaser, som t.ex. ammoniak, klor eller klorväte, fluor eller fluorväte, koloxider, svavelföreningar, kväveoxider, väte, svaveldioxid, karbonylklorid (fosgen),
 - b) syror, kromtrioxid, fluorvätesyra, fosforsyra, salpetersyra, saltsyra, svavelsyra, oleum, svavelsyrlighet,
 - c) baser, som t.ex. ammoniumhydroxid, kaliumhydroxid, natriumhydroxid,
 - d) salter, som t.ex. ammoniumklorid, kaliumklorat, kaliumkarbonat, natriumkarbonat, perborat, silvernitrat,
 - e) icke-metaller, metalloxider eller andra oorganiska föreningar som t.ex. kalciumkarbid, kisel, kiselkarbid.
- 4.3 Kemiska anläggningar för framställning av gödselmedel baserade på fosfor, kväve eller kalium.
- 4.4 Kemiska anläggningar för framställning av bekämpningsmedel.
- 4.5 Kemiska anläggningar med kemisk eller biologisk tillverkning av läkemedel.
- 4.6 Kemiska anläggningar för framställning av sprängämnen.

5. Avfallshantering

Utan att detta påverkar artikel 11 i direktiv 75/442/EEG och artikel 3 i rådets direktiv 91/689/EEG av den 12 december 1991 om farligt avfall⁽¹⁾:

⁽¹⁾ EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 20. Direktivet ändrat genom direktiv 94/31/EEG (EGT nr L 168, 2.7.1994, s. 28).

- 5.1 Anläggningar för omhändertagande eller återvinning av farligt avfall som avses i artikel 1.4 i direktiv 91/689/EEG såsom dessa definieras i bilagorna II A och II B (operationerna R 1, R 5, R 6, F 8I och R 9) i direktiv 75/442/EEG och i rådets direktiv 75/439/EEG, av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor⁽¹⁾ med en kapacitet som överstiger 10 ton per dygn.
- 5.2 Anläggningar för förbränning av kommunalt avfall som det definieras genom⁽²⁾ rådets direktiv 89/369/EEG av den 8 juni 1989 om minskning av luftförorening från nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar⁽³⁾ och rådets direktiv 89/429/EEG om minskning av luftförorening från befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar, med en kapacitet som överstiger 3 ton per timme.
- 5.3 Anläggningar för omhändertagande av icke-farligt avfall som det definieras i bilaga II A i direktiv 75/442/EEG under rubrikerna D8, D9, med en kapacitet som överstiger 50 ton per dygn.
- 5.4 Avfallsdeponier som tar emot mer än 10 ton per dygn eller med en totalkapacitet på mer än 25 000 ton, enligt definitionen i artikel 2 b i direktiv 96/.../EEG om deponering av avfall, med undantag för de platser som räknas upp i artikel 3.3 a i det direktivet och avfallsdeponier för inert avfall.
6. **Annan verksamhet**
- 6.1 Industriella anläggningar för
- framställning av pappersmassa av trä eller andra fibrösa material,
 - framställning av papper och papp där produktionskapaciteten överstiger 20 ton per dygn.
- 6.2 Anläggningar för förbehandling (tvättning, blekning och mercerisering) eller för färgning av fibrer eller textilier där behandlingskapaciteten överstiger 10 ton per dygn.
- 6.3 Garverier för en produktion av mer än 12 ton produkter per dygn.
- 6.4 a) Slakterier för en produktion baserad på en slaktvikt som överstiger 50 ton per dygn.
- b) Framställning av livsmedel med beredning och behandling av
- animaliska råvaror (förutom mjölk) för en produktion av mer än 75 ton produkter per dygn,
 - vegetabiliska råvaror för en produktion av mer än 300 ton produkter per dygn (kvartalsmedelvärde).
- c) Framställning av mjölkprodukter baserad på en invägning av mer än 200 ton per dygn (kvartalsmedelvärde).
- 6.5 Anläggningar för animaliskt avfall för en produktion baserad på mer än 10 ton råvara per dygn.
- 6.6 Anläggningar för djurhållning av fjäderfä eller svin, vilka anläggningar förfogar över mer än
- 40 000 platser för fjäderfä,
 - 2 000 platser för slaktsvin avsedda för produktion (> 30 kg) eller
 - 750 platser för suggor.
- 6.7 Anläggningar som är avsedda för ytbehandling av material, föremål eller produkter och som använder organiska lösningsmedel, i synnerhet för appretering, tryckning, bestrykning, avfettning, vattenskydds-impregnering, limning, målning, rengöring eller impregnering med en förbrukning av lösningsmedel som överstiger 150 kg per timme eller mer än 200 t/år.
- 6.8 Anläggningar för framställning av kol (hårt kol) eller av grafitelektroder genom bränning eller grafitisering.

⁽¹⁾ EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 23. Direktivet senast ändrat genom direktiv 91/692/EEG (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

⁽²⁾ EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 23. Direktivet senast ändrat genom direktiv 91/692/EEG (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

⁽³⁾ EGT nr L 163, 14.6.1989, s. 32.

BILAGA II

FÖRTECKNING ÖVER DE DIREKTIV SOM AVSES I ARTIKLARNA 18.2 OCH 20

1. Direktiv 87/217/EEG om att hindra och minska asbestförorening i miljön
2. Direktiv 82/176/EEG om gränsvärden och kvalitetsmål för kvicksilverutsläpp från kloralkaliindustrin
3. Direktiv 83/513/EEG om gränsvärden och kvalitetsmål för kadmiumutsläpp
4. Direktiv 84/156/EEG om gränsvärden och kvalitetsmål för kvicksilverutsläpp från andra källor än klor-alkaliindustrin
5. Direktiv 84/491/EEG om gränsvärden och kvalitetsmål för utsläpp av hexaklorcyclohexan
6. Direktiv 86/280/EEG om gränsvärden och kvalitetsmål för utsläpp av vissa farliga ämnen som ingår i förteckning 1 i bilagan till direktiv 76/464/EEG, senare ändrat genom direktiv 88/347/EEG och 90/415/EEG om ändring av bilaga II i direktiv 86/280/EEG
7. Direktiv 89/369/EEG om förhindrande av luftförorening från nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar
8. Direktiv 89/429/EEG om minskning av luftförorening från befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar
9. Direktiv 94/67/EEG om förbränning av farligt avfall
10. Direktiv 92/112/EEG om åtgärder för harmonisering av programmen för att minska och slutligen eliminera förorening genom avfall från titandioxidindustrin
11. Direktiv 88/609/EEG om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från stora förbränningsanläggningar, ändrat genom direktiv 94/66/EG
12. Direktiv 76/464/EEG om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö
13. Direktiv 75/442/EEG om avfall, ändrat genom direktiv 91/156/EEG
14. Direktiv 75/439/EEG om omhändertagande av spilloljor
15. Direktiv 78/319/EEG om giftigt och annat farligt avfall
16. Direktiv 91/689/EEG om farligt avfall
17. Direktiv 96/.../EG om deponering av avfall

*BILAGA III***ORIENTERANDE FÖRTECKNING ÖVER DE HUVUDSAKLIGA OCH FÖRORENANDE ÄMNEN
SOM OBLIGATORISKT SKALL BEAKTAS OM DE ÄR RELEVANTA FÖR FASTSTÄLLET AV
GRÄNSVÄRDEN FÖR UTSLÄPP****LUFT**

1. Svaveldioxider och andra svavelföreningar
2. Kväveoxider och andra kväveföreningar
3. Kolmonoxid
4. Flyktiga organiska föreningar
5. Metaller och deras föreningar
6. Stoft
7. Asbest (partiklar, fibrer)
8. Klor och dess föreningar
9. Fluor och dess föreningar
10. Arsenik och dess föreningar
11. Cyanider
12. Ämnen och beredningar för vilka det har påvisats att de har cancerogena eller mutagena egenskaper eller kan påverka fortplantningen via luften
13. Polyklorerade dibenso-p-dioxiner och polyklorerade dibensofuraner.

VATTEN

1. Organiska halogenföreningar och ämnen som kan bilda sådana föreningar i vattenmiljö
 2. Organiska fosforföreningar
 3. Organiska tennföreningar
 4. Ämnen och beredningar för vilka det har påvisats att de har cancerogena och mutagena egenskaper eller kan påverka fortplantningen i eller via vattenmiljön
 5. Svårnedbrytbara kolväten och svårnedbrytbara och bioackumulerbara organiska, toxiska ämnen
 6. Cyanider
 7. Metaller och deras föreningar
 8. Arsenik och dess föreningar
 9. Biocider och växtskyddsmedel
 10. Suspenderande ämnen
 11. Ämnen som orsaker eutrofiering (i synnerhet nitrater och fosfater)
 12. Syretärande ämnen (mätbara med hjälp av parametrar som t.ex. BOD och COD)
-

BILAGA IV

Överväganden som skall göras generellt och i enskilda fall vid fastställande av vad som är bästa tillgängliga teknik i enlighet med artikel 2.10, varvid hänsyn skall tas till nyttan med en åtgärd och till kostnaden för den liksom till försiktighetsprincipen och till principen om förebyggande åtgärder.

1. Användning av avfallssnål teknik
 2. Användning av ämnen som är mindre farliga
 3. Främjande av återvinning och återanvändning av utsläppta ämnen som används i processen och, i förekommande fall, av avfall
 4. Jämförbara processer, utrustning eller driftssätt som med framgång har provats ut i industriell skala
 5. Tekniska framsteg och utvecklingen av vetenskapliga kunskaper
 6. Beskaffenhet, effekt och mängd för på berörda utsläpp
 7. Datum för nya eller befintliga anläggningars igångsättning
 8. Erforderlig tid för att installera bästa tillgänglig teknik
 9. Hushållning med råvaror (inklusive vatten) och energieffektivitet
 10. Behovet att förebygga eller minimera den samlade miljöpåverkan som utsläppen innebär eller riskerar att innebära
 11. Behovet att förebygga olyckor och att minska deras miljökonsekvenser
 12. Upplysningar som offentliggörs av kommissionen i överensstämmelse med artikel 15.2 eller av internationella organisationer
-

RÅDETS MOTIVERING

I. INLEDNING

1. Den 30 september 1993⁽¹⁾ förelade kommissionen rådet ett förslag till direktiv grundat på artikel 130s.1 i EU-fördraget, om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar.
2. Europaparlamentet avgav sitt yttrande vid första behandlingen den 14 december 1994⁽²⁾ och Ekonomiska och sociala kommittén avgav sitt den 27 april 1994⁽³⁾.
3. Till följd av dessa yttranden överlämnade kommissionen sitt ändrade förslag till rådet den 16 maj 1995⁽⁴⁾.
4. Rådet uppnådde enighet den 22 juni 1995 och fastställde sin gemensamma ståndpunkt i enlighet med artikel 189c i fördraget den 27 november 1995.

II. SYFTE

Syftet med utkastet till direktiv är att förebygga och begränsa föroreningar från sådan industriell verksamhet som anges i bilaga I för att kunna uppnå en hög skyddsnivå för miljön som helhet och genom samordnade åtgärder för olika typer av miljö (luft, vatten och mark) fastställa ett prövningsförfarande för de anläggningar som avses.

III. ANALYS AV DEN GEMENSAMMA STÅNDPUNKTEN

A. Allmänna kommentarer

Eftersom det är fråga om ett direktiv som för första gången fastställer ett samordnat förfarande för driftstillstånd till ett så omfattande spektrum av industrianläggningar som det som anges i direktivets artikel 1 samt i bilaga I, ansåg rådet att det var nödvändigt att uppnå en hög skyddsnivå för miljön som helhet. Det ansåg följaktligen att det var lämpligt, med hänsyn till den rättsliga grunden, att för prövningsförfarandet kräva ett minimum av uppgifter på grundval av kriterier som är mer eller mindre flexibla beroende på omständigheterna. Det har infört mekanismer som på längre sikt och gradvis möjliggör en bättre balans på det tekniska området inom gemenskapen. Med utgångspunkt från en gemensam ram som utgörs av definitionen av bästa tillgängliga teknik samt särskilt av utbyte om information om bästa tillgängliga teknik och representativa uppgifter om utsläppsgränsvärden, samt offentliggörande av en förteckning över huvudsakliga utsläpp och deras källor, förutses det att utsläppsgränsvärden skall fastställas för gemenskapen, i enlighet med de förfaranden som anges i fördraget och i den mån det behövs.

Syftet med utkastet till direktiv är att genomföra ett samordnat tillvägagångssätt men där medlemsstaterna har frihet att besluta om de närmare villkoren, såsom hur de behöriga myndigheterna skall organiseras, antal beslut som utgör ett samordnat tillstånd och, i princip, fastställandet av utsläppsgränsvärden.

Med beaktande av dessa synpunkter har rådet, i oförändrad form, helt eller delvis och ibland på annan plats i direktivet, behållit de av Europaparlamentets ändringsförslag som

⁽¹⁾ EGT nr C 311, 17.11.1993.

⁽²⁾ EGT nr C 18, 23.1.1995.

⁽³⁾ EGT nr C 195, 18.7.1995.

⁽⁴⁾ EGT nr C 165, 1.7.1995.

- godkänts av kommissionen i dess ändrade förslag, med undantag av ändringsförslag 15, 26, 27, 35, 36, 40, 41, 43, 47, 54 och 55,
- förkastats av kommissionen i dess ändrade förslag 4, 5, 11, 13, 14, 18, 23, 24, 30; 31, 37, 45, 46.

B. Särskilda kommentarer

(För att underlätta parallell läsning av de två texterna hänför sig titlarna nedan till det ändrade förslaget (fetstil), medan efterföljande kommentarer hänvisar till texten i den gemensamma ståndpunkten (normal stil).)

Rådet har gjort följande ändringar i kommissionens ändrade förslag, vilka har godkänts av kommissionen.

Artikel 1

I artikel 1 tas direktivets allmänna syfte och dess tillämpningsområde upp. För att understryka att det i direktivet införs ett samordnat tillvägagångssätt, anges också syftet att samordna åtgärderna för att förhindra och begränsa föroreningar. Vidare anges uttryckligen vilka åtgärder som gäller avfall. I enlighet med parlamentets begäran (ändringsförslag 7) begränsas tillämpningsområdet till de anläggningar som anges i bilaga I.

Artikel 2

Definitionen av "ämne" (artikel 2.1) omfattar nu också definitionen av "beredning" eftersom hänvisning också görs till kemiska föreningar. Slutproduktion utesluts inte längre (ändringsförslag 8) medan radioaktiva ämnen och genetiskt modifierade organismer utesluts i den mån de motsvarar direktiven 90/836/Euratom, 90/219/EEG och 90/220/EEG. "Vibrationer" tas upp i definitionerna av "förening" och "utsläpp" (ändringsförslagen 9 och 10) och i den senare tas också begreppet "direkt eller indirekt utsläpp" upp, så att punkterna a och b i den tidigare versionen kan slås samman. Av tekniska orsaker har rådet inte tagit med begreppet "ljus".

Ändringsförslag 11 finns med i definitionen av "tillstånd" (artikel 2.9) där det anges att tillståndet kan gälla för en eller flera anläggningar eller delar av anläggningar på samma plats.

Vad gäller ändringsförslag 12 bedömde rådet att det var bättre att omformulera definitionen av "väsentlig ändring" i det ursprungliga förslaget så att varje "ändring av verksamheten" (artikel 2.10 a) som kan få konsekvenser för miljön skall meddelas till de behöriga myndigheterna (jfr. artikel 12). De behöriga myndigheterna får då bedöma om det rör sig om en "väsentlig ändring" (punkt b) som, om den påverkar miljön negativt och i betydande mån, medför att det "tunga" prövningsförfarandet skall användas (jfr artikel 12.2). Rådet ansåg det nödvändigt att precisera definitionerna enligt ovan för att säkerställa att vissa befintliga anläggningar som ännu saknar tillstånd åtminstone genom en "väsentlig ändring" kan uppfylla direktivets bestämmelser.

Ändringsförslagen 13 och 14 om definitionen av "bästa tillgängliga teknik" (artikel 2.11) har behållits av rådet. Första delen av ändringsförslag 13 återfinns i artikel 9.4 första meningen och andra delen i bilaga IV punkt 4. Ändringsförslag 14 har införts i oförändrat skick i deldefinitionen av "bästa"; begreppet (nytta och kostnader) har dock flyttats till inledningen till bilaga IV och till underdefinitionen av "tillgänglig", där begreppet "ekonomiskt genomförbart sätt" utvecklas.

Ändringsförslag 15 har inte behållits av rådet. Det återfinns dock delvis på andra ställen i direktivet: artikel 4, punkt 1.1 i bilaga I, artikel 5.1 slutet och artikel 8 första stycket. Rådet ansåg det emellertid nödvändigt att utvidga begreppet befintlig anläggning till en anläggning för vilken en fullständig ansökan har gjorts, men på villkor att anläggningen i fråga tagits i drift senast ett år efter det att direktivet genomförts.

Artikel 2a (ny)

Rådet har i huvudsak behållit innehållet i ändringsförslagen 2 och 16 i artikel 3 (med dess motsvarighet i punkt 11 i ingressen), i artikel 5.1 och i artikel 12.2 vad gäller punkt 3 i ändringsförslag 16.

Denna artikel innehåller också vissa delar av ändringsförslag 20 i sak och tar vidare upp delar av ändringsförslag 7 i punkt d.

Artikel 4

I klagörande syfte har rådet omformulerat artikel 5. Rådet har gjort en tydlig åtskillnad mellan bestämmelser som omedelbart skall tillämpas (punkt 2) och bestämmelser som skall tillämpas senare (punkt 1). Följaktligen skall befintliga anläggningar uppfylla de relevanta bestämmelserna för förfarandet först åtta år efter det att direktivet genomförts.

Eftersom det inte var av tvingande karaktär behöll rådet inte det ekonomiska instrumentet för att sporra verksamhetsutövarna vid de befintliga anläggningarna att snabbare uppfylla direktivets krav (ändringsförslag 17).

Artikel 5

Rådet har i huvudsak följt Europaparlamentets ändringsförslag i artikel 6.1 femte strecksatsen. Rådet föredrog dock det mer exakta begreppet "redogörelse" framför "värdering".

Vidare ansåg rådet det nödvändigt att ansökan också skulle innehålla en beskrivning av förhållandena på platsen liksom av vilka åtgärder som krävs för att de grundläggande skyldigheter som avses i artikel 3 skall kunna fullgöras. Rådet har också lagt till det viktiga kriteriet om förebyggande vad gäller avfall. Beskrivningen av åtgärderna för att förebygga och begränsa olyckor har utgått ur ansökan, men den har i stället införts i bilaga IV (punkt 11) så att verksamhetsutövaren kan ta hänsyn till den vid fastställande av bästa tillgängliga teknik.

Artikel 6

Rådet ansåg att det i denna artikel (artikel 7) i likhet med artikel 1 bör framhåvas att ett samordnat förfarande införs i detta direktiv. I artikeln understryks också hur viktigt det är att samordna såväl prövningsförfarandet som tillståndsvillkoren när fler än en behörig myndighet medverkar.

Artikel 8

I artikel 9 som behandlar tillståndsvillkoren tas i punkt 1a första delen av ändringsförslag 23 upp genom hänvisning till artikel 3 (verksamhetsutövarens skyldigheter) och artikel 10 (bästa tillgängliga teknik och miljö kvalitetsnormer). Hänvisningen till artikel 5 har inte behållits eftersom den innehåller en hänvisning till artiklarna 3, 9 och 10.

Eftersom rådet anser att direktivet i högre grad bör framhäva sambandet mellan detta direktiv och direktiv 85/337/EEG har det lagt till en punkt 2 för att säkerställa att detta tas i beaktande vid tillståndsgivningen.

Punkt 3 tar upp ändringsförslag 24 i så måtto att den föreskriver att tillståndet obligatoriskt omfattar ("skall omfatta") utsläppsgränsvärden. Rådet har dessutom gjort det tillägget att tillståndet vid behov skall innehålla föreskrifter för skydd av grundvattnen och för hantering av avfall som uppkommer vid anläggningen.

Sista meningen i den tidigare punkten 2 i det ändrade förslaget, om beaktande av informationsutbyte om bästa tillgängliga teknik (jfr artikel 16) har flyttas till punkt 12 i bilaga IV.

I den mån som fastställandet av bästa tillgängliga teknik görs sektorsvis, medan "tillståndsvillkoren" fastställs för varje enskild anläggning, ansåg rådet att dessa villkor bör kunna beakta vissa särskilda kriterier som t.ex. geografisk belägenhet och lokala miljöförhållanden. Följaktligen ansågs det vara lämpligare att föra dessa kriterier till övervägandena för varje enskilt tillstånd, i stället för att införa dem bland övervägandena i bilaga IV. I alla händelser skall det göras en samlad värdering av dessa kriterier och av de kriterier som skall säkerställa såväl största möjliga begränsning av långväga eller gränsöverskridande föroreningar som en hög skydds nivå för miljön som helhet. Vidare framgår det av punkt 18 i ingressen att det ankommer på medlemsstaterna att bestämma hur hänsyn skall kunna tas till kriterierna i fråga.

Därför ingår i punkt 4 delar av ändringsförslag 23, i så måtto att det i en ny tillståndsansökan i ett område med stark koncentration av industriell verksamhet skall tas hänsyn till lokala miljöförhållanden.

I stället för att ta bort bestämmelsen om slutlig nedläggning av verksamheten (punkt 4 i kommissionens förslag) (jfr ändringsförslag 26) föredrog rådet emellertid att bibehålla den underliggande tankegången, om än något friare, i punkt 6 så att den kan beaktas på lämpligt sätt i tillståndet.

I ändringsförslag 27 införs begreppet "att ta i drift" vilket redan täcks av "igångsättande". Dessutom ansågs det viktigt att också ta hänsyn till onormala situationer som tillfälliga avbrott och läckor.

Rådet har vidare gjort det möjligt att inom snäva gränser medge tillfälliga undantag från normala driftsvillkor (punkt 6) och har gett medlemsstaterna möjlighet att fastställa allmänna bindande föreskrifter för särskilda kategorier av anläggningar, samtidigt som de fortfarande är skyldiga att genomföra ett förfarande för dessa anläggningar (punkt 8).

Artikel 9

I likhet med Europaparlamentet kunde rådet inte helt ansluta sig till det parallella tillvägagångssätt som kommissionen förespåkade, "utsläppsgränsvärden/miljö kvalitetsnormer", vilket bl.a. innebar att det skulle vara tillåtet att inte använda bästa tillgängliga teknik om miljö kvaliteten på det lokala planet var mycket tillfredsställande. Rådet behöll därför nästan hela punkt 3 i ändringsförslag 30, varav första meningen återfinns i artikel 9.4 och den andra meningen — dock med förbehåll för andra åtgärder — utgör nuvarande artikel 10.

Artikel 11

För att få överensstämmelse med definitionerna i artikel 2 punkt 10 har rådet omformulerat artikel 12. Punkt 2 understryker att varje väsentlig förändring kommer att medföra ett s.k. "tungt" prövningsförfarande. Där citeras nu också de artiklar som är tillämpliga.

Artikel 14

Rådet har omformulerat artikel 15, men har bibehållit bestämmelsernas innehåll i sak. Eftersom en fullständig ansökan vid behov skall innehålla de uppgifter som anges i direktiv 85/337/EEG (konsekvensbeskrivningar) (jfr artikel 6.2) har hänsyn implicit tagits till ändringsförslag 35 (artikel 15.1).

Rådet har inte tagit med ändringsförslag 36 som också ingår i kommissionens ändrade förslag, eftersom det enligt artikel 5 i direktiv 90/313/EEG redan är möjligt att avgiftsbelägga tillhandahållande av uppgifter.

Rådet har följt ändringsförslag 31, då det i likhet med Europaparlamentet ansett det nödvändigt att få tillgång till en förteckning. På grundval av uppgifter från medlemsstaterna kommer kommissionen att vart tredje år offentliggöra en förteckning över de huvudsakliga utsläppen och deras källor. I det sammanhanget kommer kommissionen att biträdas av en kommitté av typ IIIa, se artikel 19. I punkt 24 i ingressen motiveras dessa bestämmelser med återgivande av den tankegång som ligger till grund för ändringsförslag 4.

Artikel 15

För att säkerställa öppenheten har rådet gett kommissionen i uppdrag att vart tredje år offentliggöra resultaten av informationsutbytet (artikel 16.2). För att kunna reagera på den utveckling som tillämpningen av detta direktiv ger upphov till, har rådet dessutom gett kommissionen i uppdrag att, om så är lämpligt, låta rapporten för den första treårsperioden av genomförandet åtföljas av lämpliga förslag.

Artikel 16

Rådet har förtydligat artikel 17 om gränsöverskridande verkningar samt framhåvt allmänhetens medverkan på detta område.

Artikel 17

Rådet har inte behållit den bestämmelse som gav kommissionen möjlighet att genom ett samrådsförfarande ändra direktivets tillämpningsområde (artikel 1 jämförd med bilagorna I och III).

Däremot har rådet, med utgångspunkt från principen att det i första hand ankommer på medlemsstaterna att fastställa utsläppsgränsvärdena, kunnat dela parlamentets synpunkt i ändringsförslag 37, enligt vilket utsläppsgränsvärden skall fastställas för gemenskapen, i enlighet med de förfaranden som anges i fördraget, på villkor att ett sådant behov har kunnat påvisas genom det informationsutbyte som avses i artikel 16. Rådet har alltså ändrat artikel 18 i överensstämmelse härmed och har i detta syfte lagt till punkt 28 i ingressen, vilken bygger på ändringsförslag 5.

Vidare har rådet ansett det nödvändigt att precisera att de utsläppgränsvärden för gemenskapen som fastställs i andra gemenskapsrättsakter i detta direktiv skall anses som minimivärden.

Artikel 18

Rådet har inte behållit artikel 18 med dess lydelse efter det att ändringsförslag 40 har lagts till i det ändrade förslaget. Rådet ansåg att punkt 1 i alla händelser är tillämplig, i den mån den utgör en upprepning av artikel 130t i fördraget. Mot bakgrund av den rättsliga grunden till utkastet till direktiv står det medlemsstaterna fritt att införa de olika möjligheter som anges i det andra stycket i den mån de är förenliga med fördraget. De tredje stycket innehöll en bestämmelse som svarar mot en bestämmelse i direktiv 83/189/EEG, som fortfarande är fullt giltigt, och andan i denna bestämmelse har bibehållits i artikel 18 i den gemensamma ståndpunkten.

Artikel 19

Rådet har vinnlagt sig om att förtydliga innehållet i övergångsbestämmelserna. Rådet har i synnerhet, i sin strävan efter konsekvens, förtydligat nuvarande och framtida samband mellan olika direktiv som är tillämpliga på ett stort antal anläggningar, vilka anges i bilaga I och bestämmelserna i utkastet till direktiv. I detta syfte har rådet utökat bilaga II som innehåller direktiv med bestämmelser som i vissa fall måste ändras senast elva år efter det att direktiv trätt i kraft.

Bilaga I

Rådet har försett bilaga I med en inledning där det görs undantag för forsknings- och utvecklingsanläggningar och där de fastställda tröskelvärdena anges. Vidare har rådet infört eller justerat tröskelvärden beroende på vilken typ av anläggning det rör sig om.

Rådet har dessutom lagt till ett antal kategorier och punkter i bilaga I (t.ex. 2.1, 2.3, 2.6, 4, 5.1, 5.4, 6.4, 6.6, 6.8). Vad gäller punkt 6.6 har rådet infört särskilda tillämpningsföreskrifter i artikel 9.4 och 9.5.

Rådet har också beaktat ändringsförslagen 44, 45 och 46 under punkt 5.1 och ändringsförslag 49 under punkt 2.6.

Däremot anser rådet att kärntekniska anläggningar faller under Euratomfördraget och har inte kunnat följa Europaparlamentets ändringsförslag 41. Rådet kunde inte heller behålla ändringsförslagen 43 och 47.

Bilaga III

Rådet har valt att göra en orienterande förteckning över de huvudsakliga förorenande ämnen som skall beaktas vid fastställande av utsläppsgränsvärden. Det har ändrat och utökat den förteckning som ursprungligen upprättats av kommissionen, bl.a. med alla metaller och deras föreningar, polyklorerade dibenso-p-dioxiner och polyklorerade dibensofuraner i avsnittet "luft" och, förutom biocider och växtskyddsmedel, alla metaller, svårnedbrytbara och bioackumulerbara organiska, toxiska ämnen, alla cyanider, arsenik och dess föreningar samt syretärande ämnen i avsnittet "vatten".

Rådet har av tekniska skäl inte kunnat ta hänsyn till ändringsförslagen 54 och 55.

Bilaga IV

Förutom kommentarerna i artikel 2.6 och 2.11 har rådet ansett det nödvändigt att lägga till andra kriterier som användning av mindre farliga ämnen (punkt 2), utveckling av teknik för återvinning och återanvändning av avfall (punkt 3) och datum för igångsättning av anläggningar (punkt 7). Punkt 9 har omformulerats för att det skulle vara möjligt att ta hänsyn till den andra delen av ändringsförslag 7 (förbrukning av råvaror och energieffektivitet).

GEMENSAM STÅNDPUNKT (EG) nr 10/96

antagen av rådet den 29 januari 1996

inför antagandet av rådets förordning (EG) nr . . ./96 om återanpassnings- och återuppbyggnadsprojekt till förmån för utvecklingsländer

(96/C 87/03)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 130w i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,i enlighet med det i artikel 189c i fördraget angivna förfarandet⁽²⁾, och

med beaktande av följande:

I sitt meddelande till Europaparlamentet och rådet av den 12 maj 1993 om ett "särskilt stödprogram för återanpassning i utvecklingsländer", framhöll kommissionen den särskilda arten och omfattningen av det återanpassnings- och återuppbyggnadsbistånd som behövs i utvecklingsländer som har utsatts för allvarlig förstörelse genom krig, störningar av samhällsfunktionerna eller naturkatastrofer.

Rådets (utvecklingssamarbete) slutsatser av den 2 december 1993 om bistånd för återanpassning fastställde de viktigaste målen, villkoren och kriterierna för sådant bistånd och underströk behovet av nära samordning mellan kommissionen och medlemsstaterna när biståndet utformas och genomförs.

Europaparlamentet underströk omfattningen av utvecklingsländernas behov av återanpassningsbistånd och ansåg det önskvärt att inrätta en särskild ekonomisk ram till vilken betydande ekonomiska medel anslås i Europeiska gemenskapernas allmänna budget för att möta dessa behov.

Europaparlamentet underströk behovet av att på medellång och lång sikt inordna återanpassningsåtgärderna i en utvecklingsplan.

Budgetmyndigheten förde i budgeten in rubriker avsedda att finansiera återanpassningsåtgärder i södra Afrika (B7-5071) och återanpassnings- och återuppbyggnadsåtgärder i utvecklingsländerna (B7-5076).

⁽¹⁾ EGT nr C 235, 9.9.1995, s. 11.

⁽²⁾ Europaparlamentets yttrande av den 15 december 1995 (ännu inte offentliggjort i EGT), rådets gemensamma ståndpunkt av den 29 januari 1996 (ännu inte offentliggjort i EGT) och Europaparlamentets beslut av den 29 januari 1996 (ännu inte offentliggjort i EGT).

Regler bör fastställas för förvaltningen härav.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Gemenskapen skall genomföra återanpassnings- och återuppbyggnadsåtgärder i de utvecklingsländer som anges i punkt 2, med prioritet för de minst utvecklade länderna, och som har utsatts för allvarlig förstörelse genom krig, störningar av samhällsfunktionerna eller naturkatastrofer. Dessa åtgärder, som skall ha begränsad varaktighet, skall syfta till att bidra till att återupprätta en fungerande ekonomi och den institutionella kapacitet som är nödvändig för att återupprätta social och politisk stabilitet i de berörda länderna och tillfredsställa alla de berörda befolkningarnas behov. Åtgärderna skall gradvis ersätta humanitära åtgärder och bereda vägen för ett återupptagande av utvecklingsbiståndet på medellång och lång sikt.

2. De mottagarländer som omfattas av denna förordning är länderna i Afrika, Västindien och Stilla havet, Medelhavsländerna, länderna i Latinamerika och Asien samt utvecklingsländerna i Kaukasus och Centralasien.

Artikel 2

1. När åtgärder fastställs bör det i möjligaste mån finnas en lägsta säkerhetsnivå och ett verkligt engagemang i en övergångsprocess som respekterar de demokratiska värdena och grundläggande friheterna.

2. Prioriteringen för projekt i enlighet med denna förordning skall vara återupptagande av hållbar produktion, faktisk och funktionell återanpassning av den grundläggande infrastrukturen, inbegripet genom minröjning, social återintegrering och återupprättande av den institutionella kapacitet som är nödvändig under återanpassningsperioden, särskilt på lokal nivå.

Artikel 3

Samarbetsparter som enligt denna förordning är berättigade till ekonomiskt stöd är regionala och internationella organisationer, icke-statliga organisationer, offentliga för-

valtningar och organ på nationell, regional och lokal nivå samt organisationer på kollektiv grund, offentliga eller privata institutioner och aktörer.

Artikel 4

1. De medel som kan användas inom ramen för de åtgärder som anges i artikel 1 omfattar särskilt studier, tekniskt bistånd, utbildning eller andra tjänster, leveranser och arbete samt revision och utvärderings- och övervakningsuppdrag.

2. Gemenskapsfinansieringen kan täcka både investeringsutgifter, med undantag för inköp av fast egendom, och återkommande utgifter (vilka omfattar administrations-, underhålls- och driftskostnader) samtidigt som det beaktas att projektet bör syfta till att bidragsmottagarna övertar de återkommande utgifterna.

3. Ett ekonomiskt bidrag från de samarbetsparter som anges i artikel 3 skall eftersträvas för varje samarbetsåtgärd. Detta bidrag skall begäras inom ramen för de berörda parternas möjligheter och med hänsyn till varje åtgärds art. I särskilda fall och när parten är antingen en icke-statlig organisation eller en organisation på kollektiv grund kan bidraget ges in natura.

4. Möjligheter till samfinansiering med andra finansierare kan eftersträvas, särskilt med medlemsstaterna.

5. Nödvändiga åtgärder skall vidtas för att uttrycka gemenskapskaraktären hos de stöd som ges i enlighet med denna förordning.

6. För att förverkliga de mål sammanhållning och komplementaritet som anges i fördraget och i syfte att säkerställa en optimal effektivitet för alla dessa åtgärder kan kommissionen vidta alla nödvändiga samordningsåtgärder, särskilt följande:

- a) inrättande av ett system för systematiskt utbyte och analys av information rörande de finansierade åtgärderna och de åtgärder som gemenskapen och medlemsstaterna planerar att finansiera,
- b) samordning på den plats där åtgärderna genomförs med hjälp av regelbundna möten och informationsutbyte mellan kommissionens och medlemsstaternas företrädare i mottagarländerna.

7. Kommissionen kan tillsammans med medlemsstaterna ta alla nödvändiga initiativ för att säkerställa en god samordning med övriga berörda finansierare, särskilt med dem som tillhör Förenta nationernas system.

Artikel 5

Ekonomiskt stöd i enlighet med denna förordning skall utformas som icke återbetalningspliktigt bistånd.

Artikel 6

1. Kommissionen ansvarar för handläggning, beslut och förvaltning av de åtgärder som omfattas av denna förordning, i enlighet med gällande budgetförfaranden och andra gällande förfaranden, i synnerhet de som anges i den budgetförordning som gäller för gemenskapernas allmänna budget.

2. Utvärderingen av projekt och program skall beakta följande faktorer:

- effektiviteten och möjligheten att genomföra åtgärderna,
- kulturella, sociala, köns- och miljöaspekter,
- nödvändig institutionell utveckling för att uppnå projektmålen,
- erfarenheter av åtgärder av samma slag.

3. Beslut som rör åtgärder för vilka finansieringen enligt denna förordning överstiger 2 miljoner ecu skall fattas i enlighet med det förfarande som anges i artikel 7.

Kommissionen skall kortfattat informera den kommitté som avses i artikel 7 om de beslut om finansiering som den avser att fatta rörande projekt och program till en kostnad som understiger 2 miljoner ecu. Sådan information skall lämnas senast en vecka innan beslut fattas.

4. Utan att rådfråga den kommitté som avses i artikel 7, har kommissionen rätt att godkänna de tilläggsåtaganden som är nödvändiga för att täcka överskridanden som kan förutses eller som registreras på grund av åtgärderna, när överskridandet eller det ytterligare behovet är större än eller lika med 20 % av det ursprungliga åtagande som fastställts genom beslutet om finansiering.

När det tilläggsåtagande som avses i första stycket understiger 4 miljoner ecu skall den kommitté som avses i artikel 7 informeras om det beslut som fattas av kommissionen. När det nämnda tilläggsåtagandet överstiger 4 miljoner ecu men understiger 20 %, skall kommittén höras.

5. Alla finansieringsöverenskommelser eller finansieringsavtal som ingås i enlighet med denna förordning skall särskilt ange att kommissionen och revisionsrätten får utföra kontroller på plats i överensstämmelse med de

sedvanliga förfaranden som fastlagts av kommissionen inom ramen för gällande regler, i synnerhet reglerna i den budgetförordning som gäller för Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

6. I den mån åtgärderna utgörs av överenskommelser om finansiering mellan gemenskapen och mottagarlandet, skall i dessa föreskrivas att skatter och andra avgifter inte skall betalas av gemenskapen.

7. Deltagande i anbudsinfördran och avtal skall vara öppet på lika villkor för alla fysiska och juridiska personer i medlemsstaterna och i mottagarlandet. Det kan utsträckas till andra utvecklingsländer och, i vederbörligen motiverade undantagsfall, till andra tredje länder.

8. Leveranserna skall komma från medlemsstaterna eller mottagarstaten eller från andra utvecklingsländer. I vederbörligen motiverade undantagsfall får leveranserna härröra från andra länder.

Artikel 7

1. Kommissionen skall biträdas av den behöriga geografiska kommittén.

2. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Kommittén skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Vid röstning skall medlemsstaternas röster vägas enligt samma artikel. Ordföranden får inte rösta.

Kommissionen skall själv anta förslaget om det är förenligt med kommitténs yttrande.

Om förslaget inte är förenligt med kommitténs yttrande eller om inget yttrande avges, skall kommissionen utan dröjsmål föreslå rådet vilka åtgärder som skall vidtas. Rådet skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet.

Om rådet inte har fattat något beslut inom en månad från det att förslaget mottagits, skall kommissionen själv besluta att de föreslagna åtgärderna skall vidtas.

Artikel 8

En gång per år skall ett åsiktsutbyte äga rum på grundval av en redovisning av kommissionens företrädare av de allmänna riktlinjerna för det kommande årets åtgärder, inom ramen för ett gemensamt möte mellan de kommittéer som avses i artikel 7.1.

Artikel 9

Efter varje budgetår skall kommissionen överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet, i vilken skall ingå en sammanfattning av de åtgärder som finansierats under budgetårets lopp och en utvärdering av genomförandet av denna förordning under budgetåret.

Sammanfattningen skall särskilt innehålla upplysningar om de aktörer med vilka avtal har slutits.

Rapporten skall också innehålla en sammanställning över eventuella oberoende utvärderingar av särskilda åtgärder.

Kommissionen skall informera medlemsstaterna, senast en månad efter det att den fattat beslut om godkända åtgärder och projekt, med angivande av belopp, art, mottagarland och medparter.

Artikel 10

Kommissionen skall regelbundet genomföra utvärderingar av de åtgärder som finansierats av gemenskapen för att fastställa om de mål som ställts upp för åtgärderna uppnåtts och för att dra upp riktlinjer för att förbättra effektiviteten i framtida åtgärder. Kommissionen skall till den kommitté som avses i artikel 7 överlämna en sammanfattning av företagna utvärderingar, vilka i förekommande fall kan komma att granskas av denna. Utvärderingsrapporterna skall finnas tillgängliga för de medlemsstater som begär det.

Artikel 11

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Kommissionen skall tre år efter det att denna förordning trätt i kraft till Europaparlamentet och rådet överlämna en samlad utvärdering av de insatser som finansierats av gemenskapen inom ramen för denna förordning, med förslag om förordningens framtid och om eventuella förslag till ändringar i förordningen.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den ...

På rådets vägnar
Ordförande

RÅDETS MOTIVERING

I. INLEDNING

1. Den 31 augusti 1995 översände kommissionen till rådet ett förslag till förordning om återanpassnings- och återuppbyggnadsprojekt i utvecklingsländer⁽¹⁾.
2. Europaparlamentet avgav sitt yttrande den 15 december 1995⁽²⁾.

II. GEMENSAM STÅNDPUNKT

1. Antagande av den gemensamma ståndpunkten

Den 29 januari 1996 antog rådet en gemensam ståndpunkt som grundade sig på artikel 130w i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

2. Syftet med kommissionens förslag

I förordningen bestäms hur det stöd till återanpassnings- och återuppbyggnadsprojekt i utvecklingsländer som finansieras genom gemenskapens budget skall administreras.

3. Rådets ändringar till kommissionens förslag

Samtidigt som rådet gjort vissa ändringar och preciseringar av teknisk eller redaktionell art, särskilt för att genomföra fördragets mål om en enhetlig och komplementär politik samt för att säkerställa att projekten är så effektiva som möjligt samt hållbara, återger den gemensamma ståndpunkten grundtanken i kommissionens förslag i fråga om vilket slags projekt som skall finansieras.

Rådet kunde emellertid inte godkänna kommissionens förslag i fråga om följande aspekter:

a) *Förordningens geografiska tillämpningsområde*

För att säkerställa maximal enhetlighet för gemenskapens återanpassningsprojekt i utvecklingsländerna anser rådet att det är bättre att utsträcka förordningens geografiska räckvidd till alla de utvecklingsländer som anges i artikel 1.2 i den gemensamma ståndpunkten, i första hand till de minst utvecklade länderna.

b) *Typ av kommitté som skall yttra sig över föreslagna projekt*

För att uppnå större enhetlighet kom rådet överens om att den kommitté som skall yttra sig över föreslagna projekt skall vara den behöriga geografiska kommitté, vilken skall följa förfarande III, variant a i rådets beslut av den 13 juli 1987⁽³⁾, dvs. det förfarande som används för utvecklingsländerna i Latinamerika och Asien samt Medelhavsländerna, vilket liknar det förfarande som används i Kommittén för Europeiska utvecklingsfonden.

Vidare bör det noteras att rådet beslutade — som det gjort i andra liknande fall — att införa en ny artikel 10 om utvärdering av gemenskapsfinansierade projekt i syfte att få fram riktlinjer så att framtida projekts effektivitet kan höjas.

⁽¹⁾ EGT nr C 235, 9.9.1995, s. 11.

⁽²⁾ Europaparlamentets yttrande av den 15 december 1995 (ännu inte offentliggjort i EGT).

⁽³⁾ EGT nr L 197, 13.7.1987, s. 33.

4. Europaparlamentets ändringsförslag

I sin gemensamma ståndpunkt införde rådet en betydande del av Europaparlamentets ändringsförslag. I vissa fall godkände rådet innehållet i ett ändringsförslag helt eller delvis, men flyttade det i texten eller ändrade dess ordalydelse.

Rådet beaktade särskilt ändringsförslagen nr 1 (tredje stycket i ingressen, beaktandemeningen oräknad), nr 2 (fjärde stycket i ingressen, beaktandemeningen oräknad), nr 4 (artikel 3 och artikel 6.2 sista strecksatsen) nr 5 (artikel 2.2 och artikel 6.2), nr 6 (artikel 4.2), nr 7 (artikel 4.3), nr 8 (artikel 4.6 och 4.7) och nr 12 (artikel 9, sista stycket).

Vad gäller ändringsförslag nr 14 avser rådet att genom förslaget om den nya artikel 10 om utvärdering, uppnå ett mål liknande Europaparlamentets men utan att föregripa utvärderingens resultat.

Ändringsförslagen nr 3, 9, 10, 11 och 13 antogs emellertid inte av rådet.

GEMENSAM STÅNDPUNKT (EG) nr 11/96

antagen av rådet den 29 januari 1996

inför antagandet av rådets förordning (EG) nr .../95 om principerna för och förvaltning av livsmedelsbistånd samt om särskilda stödåtgärder för livsmedelsförsörjningen

(96/C 87/04)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 130w i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

i enlighet med det i artikel 189c i fördraget⁽²⁾ angivna förfarandet, och

med beaktande av följande:

Livsmedelsbistånd utgör en av de viktigaste aspekterna av gemenskapens politik för utvecklingssamarbete.

Livsmedelsbiståndet bör införlivas med utvecklingsländernas politik för att förbättra deras livsmedelsförsörjning, särskilt genom införandet av livsmedelsstrategier.

Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater samordnar i hög grad sin biståndspolitik genom att samråda om sina program för livsmedelsbistånd. Gemenskapen och dess medlemsstater deltar inom ramen för vissa internationella avtal på detta område, särskilt Konventionen om livsmedelsbistånd.

Livsmedelsförsörjningen utgör, både på regional och nationell nivå och när det gäller enskilda hushåll, i ett långsiktigt perspektiv som garanterar att alla människor har regelbunden tillgång till livsmedel så att de kan föra ett aktivt och sunt liv, ett viktigt inslag i kampen mot fattigdomen. Det är viktigt att i samtliga program som är avsedda för utvecklingsländerna lägga tyngdpunkten på livsmedelsförsörjningen.

Livsmedelsbiståndet får inte ha skadlig inverkan på de normala strukturerna för produktion och kommersiell import för mottagarländerna.

Livsmedelsbistånd och stödåtgärder för livsmedelsförsörjningen, som utgör väsentliga inslag i gemenskapens sam-

arbetspolitik i utvecklingsfrågor, bör övervägas när det gäller samtliga gemenskapsåtgärder som kan påverka utvecklingsländerna.

Livsmedelsbiståndet bör vara ett effektivt instrument för att säkerställa tillgång på tillräcklig och lämplig kost och förbättra villkoren för tillgänglighet och befolkningens tillgång till livsmedel på ett sätt som är förenligt med lokala konsumtionsvanor och lokala produktions- och handelssystem, särskilt vid kriser i livsmedelsförsörjningen, och bör fullt ut införlivas i utvecklingspolitiken.

Livsmedelsbiståndet utgör ett väsentligt inslag i gemenskapens politik för att förhindra och ingripa vid krisituationer i utvecklingsländer. Dettas grundläggande roll som stabiliserande social och politisk faktor bör beaktas vid genomförandet av livsmedelsbiståndsinsatser.

Livsmedelsbiståndsinsatser kan inte bidra till hållbara lösningar om de inte införlivas med utvecklingsåtgärder för att på nytt igångsätta den lokala produktionen och handeln.

Det är nödvändigt att förbättra möjligheterna till analys, diagnos, programmering och uppföljning av livsmedelsbiståndet i syfte att säkerställa större effektivitet och undvika negativa effekter på den lokala kapaciteten för produktion, distribution, transporter och saluföring.

Livsmedelsbiståndet bör göras till ett effektivt instrument i gemenskapens utvecklingspolitik i dessa länder och särskilt göra det möjligt för gemenskapen att fullt ut delta i fleråriga samarbetsprojekt.

För detta ändamål bör gemenskapen säkerställa ett allmänt och regelbundet livsmedelsflöde och i förekommande fall kunna åta sig att förse de berörda länderna med minimikvantiteter av varor inom ramen för fleråriga särskilda program med anknytning till utvecklingspolitiken liksom att delta i åtgärder som vidtas av internationella organisationer.

Gemenskapens bistånd till utvecklingsländernas strävanden med avseende på livsmedelsförsörjningen kan förstärkas genom en större flexibilitet i livsmedelsbiståndet som gör det möjligt att under vissa omständigheter ersätta livsmedelsbiståndsinsatser med ekonomiskt stöd till åtgär-

⁽¹⁾ EGT nr C 253, 29.9.1995, s. 10.

⁽²⁾ Europaparlamentets yttrande av den ... (ännu inte offentliggjort i EGT), rådets gemensamma ståndpunkt av den ... (ännu inte offentliggjord i EGT) och Europaparlamentets beslut av den ... (ännu inte offentliggjort i EGT).

der som syftar till att livsmedelsförsörjningen säkerställs, särskilt i fråga om utvecklingen av jordbruket och matgrödorna.

Gemenskapen kan bistå behövande befolkningar i tätorterna och på landsbygden i utvecklingsländerna genom att delta i finansieringen av stödåtgärder som är inriktade på livsmedelsförsörjningen genom inköp av livsmedel, utsäde, jordbruksredskap och insatsvaror liksom genom lagringsprogram, effektiva förvarningssystem, införskaffande av livsmedel, styrning samt tekniskt och ekonomiskt bistånd.

Den genetiska potentialen och den biologiska mångfalden hos livsmedelsproduktionen bör bevaras.

Gemenskapens politik i fråga om livsmedelsbistånd bör anpassas till geopolitiska förändringar liksom till pågående ekonomiska reformer i en rad mottagarländer.

En förteckning över de länder och organ som är berättigade till åtgärder i form av livsmedelsbistånd bör upprättas.

Det är dessutom lämpligt att i samma syfte ställa gemenskapsbistånd till förfogande för internationella organisationer och icke-statliga organisationer. Dessa bör uppfylla vissa villkor som garanterar att livsmedelsbiståndsinsatserna kan genomföras på ett tillfredsställande sätt.

I syfte att underlätta tillämpningen av vissa av de planerade bestämmelserna bör medlemsstaterna och kommissionen bedriva ett nära samarbete inom en kommitté för livsmedelsbistånd.

De åtgärder som skall vidtas för genomförandet av insatserna, samtidigt som förfarandena för verkställighet anpassas till varje mottagarområdes särdrag, måste fastställas inom ramen för en gemensam politik och strategi.

I syfte att säkerställa en effektivare förvaltning av livsmedelsbiståndet som bättre motsvarar mottagarländernas intressen och behov och för att förbättra förfarandena för beslut och genomförande bör följande förordningar ersättas: rådets förordning (EEG) nr 3972/86 av den 22 december 1986 om livsmedelsbistånd och dess administrering⁽¹⁾, rådets förordning (EEG) nr 1755/84 av den 19 juni 1984 om genomförande av alternativ biståndsverksamhet i stället för leveranser av livsmedelsbistånd⁽²⁾, rådets förordning (EEG) nr 2507/88 av den 4 augusti 1988 om genomförande av lagringsprogram och förvar-

ningssystem⁽³⁾, rådets förordning (EEG) nr 2508/88 av den 4 augusti 1988 om genomförande av medfinansiering vid internationella organisationers eller icke-statliga organisationers inköp av livsmedel eller utsäde⁽⁴⁾ och rådets förordning (EEG) nr 1420/87 av den 21 maj 1987 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 3972/86 om livsmedelsbistånd och dess administrering⁽⁵⁾.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

Mål och allmänna riktlinjer för livsmedelsbistånd och åtgärder för att säkerställa livsmedelsförsörjningen

Artikel 1

1. Inom ramen för sin samarbetspolitik med utvecklingsländerna och för att säkerställa tillräckliga insatser när livsmedelsförsörjningen är osäker till följd av allvarlig livsmedelsbrist eller livsmedelskriser skall gemenskapen genomföra åtgärder för livsmedelsbistånd samt åtgärder för att stödja livsmedelsförsörjningen i utvecklingsländerna.

2. Insatser som är en följd av denna förordning skall föregås av en analys av om detta instrument är ändamålsenligt och effektivt i förhållande till gemenskapsbiståndets övriga tillgängliga interventionsmedel som kan påverka livsmedelsförsörjningen och livsmedelsbiståndet, och skall samordnas med dessa.

Kommissionen skall se till att de åtgärder som planeras enligt denna förordning görs i nära samarbete med andra givare.

3. De åtgärder för livsmedelsbistånd liksom de stödåtgärder för livsmedelsförsörjningen som avses i artikel 1 skall särskilt ha som mål

- att främja livsmedelsförsörjningen för enskilda hushåll och på lokal, nationell och regional nivå,
- att höja näringsvärdet i mottagarbefolkningarnas kost,
- att främja tillgängligheten och befolkningens tillgång till livsmedel,
- att bidra till en balanserad ekonomisk och social utveckling i mottagarländerna både på landsbygden

⁽¹⁾ EGT nr L 370, 30.12.1986, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EEG) nr 1930/90 (EGT nr L 174, 7.7.1990, s. 6).

⁽²⁾ EGT nr L 165, 23.6.1984, s. 7.

⁽³⁾ EGT nr L 220, 11.8.1988, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT nr L 220, 11.8.1988, s. 4.

⁽⁵⁾ EGT nr L 136, 26.5.1987, s. 1.

och i städerna genom att särskilt uppmärksamma kvinnors och mäns respektive roller i hushållens ekonomi och i samhällsstrukturen; gemenskapens biståndsåtgärder skall ha som slutmål att göra mottagarna delaktiga i sin egen utveckling,

- att stödja mottagarländernas strävanden att förbättra sin livsmedelsproduktion på regional, nationell och lokal nivå samt i familjerna,
- att minska deras beroende av livsmedelsbistånd,
- att främja deras oberoende på livsmedelsområdet, antingen genom ökad produktion eller genom förbättrad och ökad köpkraft,
- att bidra till initiativ i kampen mot fattigdom i ett utvecklingsperspektiv.

4. Gemenskapens livsmedelsbistånd bör så fullständigt som möjligt integreras med utvecklingspolitiken, särskilt inom jordbruks- och livsmedelssektorn, och med de berörda ländernas livsmedelsstrategier. Livsmedelsbiståndet skall stödja mottagarlandets politik i fråga om näring, familjeplanering, miljöskydd, rehabilitering och kamp mot fattigdom med särskild uppmärksamhet på programmens kontinuitet, särskilt vid tillfällen då landet är på väg ut ur en krissituation. Vare sig detta bistånd säljs eller distribueras gratis, får det inte orsaka störningar på den lokala marknaden.

AVDELNING I

Åtgärder för livsmedelsbistånd

Artikel 2

1. De varor som tillhandahålls liksom alla andra åtgärder för livsmedelsbistånd skall i största möjliga utsträckning motsvara den mottagande befolkningens kostvanor och inte ha något negativt inflytande på de länder som erhåller bistånd.

För att nå största möjliga antal människor skall det vid valet av varor undersökas om det går att maximera mängden livsmedel, samtidigt som hänsyn skall tas till varornas kvalitet i syfte att säkerställa tillfredsställande näringsnivåer.

Vid valet av de varor som skall tillhandahållas genom gemenskapens bistånd och av förfaringssätten för införskaffande och distribution skall särskild hänsyn tas till de

sociala särdragen hos tillgången på livsmedel i mottagarlandet, särskilt för de mest sårbara grupperna, och till kvinnornas roll i familjeekonomin.

2. Tilldelning av livsmedelsbistånd skall främst grundas på en objektiv utvärdering av de faktiska behov som motiverar detta bistånd, med hänsyn även till ekonomiska överväganden. För detta ändamål skall följande kriterier beaktas utan att andra relevanta överväganden utesluts:

- brist på livsmedel,
- inkomst per invånare och förekomsten av särskilt fattiga befolkningsgrupper,
- sociala välfärdsindikationer för de berörda befolkningarna,
- mottagarlandets betalningsbalanssituation,
- den ekonomiska och sociala betydelsen av det planerade biståndet och den finansiella kostnaden för detta,
- förekomsten av en långsiktig politik för livsmedelsförsörjning i mottagarlandet.

3. Livsmedelsbistånd skall vid behov beviljas under förutsättning att kortfristiga fleråriga utvecklingsprojekt, sektoriella åtgärder eller utvecklingsprogram genomförs, främst sådana som inriktas på att gynna en hållbar och långsiktig livsmedelsproduktion i mottagarländerna inom ramen för en livsmedelspolitik och livsmedelsstrategi. Biståndet får i förekommande fall bidra direkt till genomförandet av dessa projekt, åtgärder eller program. Denna komplementaritet skall säkerställas genom användning — som fastställs i samförstånd mellan gemenskapen och mottagarlandet — av motpartsmedel, om gemenskapens bistånd är avsett för försäljning. Om livsmedelsbistånd beviljas som stöd för ett utvecklingsprogram som sträcker sig över flera år får biståndet ske i form av fleråriga leveranser som är knutna till detta program. Förutom tilldelning av baslivsmedel får biståndet omfatta tillhandahållande av utsäde, gödningsmedel, redskap, andra insatsvaror och basprodukter, uppbyggnad av reservlager, tekniskt och finansiellt bistånd samt informations- och utbildningsprogram.

4. Livsmedelsbistånd får beviljas i syfte att understödja mottagarländerna i deras ansträngningar att lägga upp buffertlager genom att större uppmärksamhet ägnas lokala och nationella lager, vilka utgör ett väsentligt inslag i programmet för livsmedelsförsörjningen samt att samtidigt planera för en uppbyggnad av regionala lager.

5. Motpartsmedlen skall förvaltas i samklang med de övriga instrumenten för gemenskapsbiståndet.

När det gäller länder i vilka en strukturanpassning pågår och i enlighet med relevanta resolutioner av rådet, utgör de motpartsmedel som genereras med hjälp av de olika instrumenten för utvecklingsbistånd en resurs som bör förvaltas som en del av en enhetlig och konsekvent budgetpolitik inom ramen för ett reformprogram. I detta sammanhang kan gemenskapen övergå från det riktade stödet med hjälp av motpartsmedel till en mer allomfattande fördelning så snart framsteg gjorts med avseende på kontrollinstrumentens effektivitet, budgetplaneringen och budgetgenomförandet, liksom i form av en internalisering av revisionen av de offentliga utgifterna. Utan att det påverkar vad som sägs i det föregående, skall dessa medel förvaltas i överensstämmelse med de allmänna förfarandena för gemenskapsbistånd för dessa medel och främst till stöd för politiska åtgärder och program som avser livsmedelsförsörjning.

AVDELNING II

Stödtåtgärder för livsmedelsförsörjningen

Artikel 3

Om omständigheterna motiverar det får gemenskapen genomföra åtgärder till stöd för livsmedelsförsörjningen i utvecklingsländer med livsmedelsbrist.

Dessa åtgärder får genomföras av mottagarländerna, av kommissionen, av internationella organisationer eller av icke-statliga organisationer.

Målet med dessa åtgärder är att med hjälp av tillgängliga resurser utarbeta och genomföra en livsmedelsstrategi eller andra åtgärder som underlättar livsmedelsförsörjningen i dessa länder och att uppmuntra dem att minska sitt livsmedelsberoende och sitt beroende av livsmedelsbistånd, särskilt såvitt avser länder med låga inkomster och allvarlig livsmedelsbrist. Åtgärderna skall bidra till att förbättra livsvillkoren för de fattigaste befolkningsgrupperna i de berörda länderna.

Åtgärder till stöd för livsmedelsförsörjningen skall genomföras i form av finansiellt och tekniskt bistånd i enlighet med de kriterier och förfaranden som fastställs i denna förordning. Dessa åtgärder skall planeras och handläggas konsekvent med de mål och åtgärder som finansieras med hjälp av andra instrument för gemenskapens utvecklingsbistånd samt komplettera dessa. Dessa åtgärder skall genomföras inom ramen för flerårsplanering.

Artikel 4

Åtgärder till stöd för livsmedelsförsörjningen får genomföras till förmån för de utvecklingsländer som är berättigade

till livsmedelsbiståndsinsatser från gemenskapen med stöd av denna förordning i fråga om en del av eller hela det livsmedelsbistånd som tilldelats dem eller som kan tilldelas dem och med särskild hänsyn till utvecklingen av produktionen, konsumtionen och storleken på lagren i de berörda länderna, befolkningens livsmedels-situation samt det livsmedelsbistånd andra givarländer beviljat.

Artikel 5

Åtgärderna till stöd för livsmedelsförsörjningen är finansiella och tekniska stödtåtgärder som i enlighet med de mål som anges i artikel 1 syftar till en förbättring av livsmedelsförsörjningen särskilt genom att bidra till finansieringen av

- leveranser av utsäde, nödvändiga redskap och insatsmedel för produktion av matgrödor,
- stödtåtgärder för jordbrukskrediter,
- insatser för lageruppbyggnad på lämplig nivå,
- insatser som syftar till saluföring, transport, distribution eller bearbetning av jordbruksprodukter och matgrödor,
- stödtåtgärder för den privata sektorn för utveckling av handeln på nationell, regional och internationell nivå,
- verksamhet för tillämpad forskning och praktisk utbildning på platsen,
- projekt för att utveckla produktionen av matgrödor,
- kompletterande verksamhet och verksamhet för upplysning, tekniskt bistånd och praktisk utbildning på platsen,
- stödtåtgärder till förmån för kvinnorna och producentorganisationerna.

AVDELNING III

Effektiva förvarningssystem och lagringsprogram

Artikel 6

Gemenskapen får stödja de nationella systemen och medverka till att de befintliga internationella förvarningssystemen stärks och får, i undantagsfall som motiveras på behörigt sätt, i enlighet med det förfarande som avses i artikel 27, införa sådana system för livsmedelssituationen i utvecklingsländerna. Gemenskapen får också åta sig genomförandet av lagringsprogram i dessa länder till stöd för livsmedelsbiståndsinsatser i enlighet med denna för-

ordning eller motsvarande insatser som vidtas av medlemsstaterna, internationella organisationer och icke-statliga organisationer.

Det är lämpligt att säkerställa att åtgärderna tar hänsyn till gemenskapens övriga biståndsinstrument, inbegripet användning av motpartsmedel som är en följd av försäljning av livsmedelsbistånd, och att de är förenliga med den biståndspolitik som gemenskapen bedriver.

Dessa åtgärder skall vara avsedda att stärka livsmedelsförsörjningen i mottagarländerna. De skall bidra till en förbättring av levnadsvillkoren för de fattigaste befolkningsgrupperna i dessa länder och vara förenliga med de utvecklingsmål som länderna har fastställt, särskilt med deras politik för produktion av matgrödor.

Gemenskapens deltagande i dessa åtgärder skall ske i form av finansiellt och/eller tekniskt bistånd i enlighet med de kriterier och förfaranden som fastställs i denna förordning.

De åtgärder för vilka gemenskapsbistånd ges skall administreras med hänsyn till och i överensstämmelse med befintliga program som administreras av specialiserade internationella organisationer.

Artikel 7

Gemenskapsstöd till lagringsprogram och förvarningssystem får på begäran beviljas internationella organisationer och icke-statliga organisationer för åtgärder som gynnar utvecklingsländer som är berättigade till livsmedelsbistånd från gemenskapen och dess medlemsstater.

Artikel 8

Gemenskapens bistånd får bidra till finansieringen av följande åtgärder:

- system för förvarning och insamling av uppgifter om utvecklingen av skördar, lager och marknader, näringsgrad och sårbarhet, som syftar till att förbättra informationen om livsmedelssituationen i de berörda länderna,
- åtgärder som syftar till att förbättra lagringssystemen för att säkerställa en minskning av förlusterna och garantera att tillräckliga lager finns om en nödsituation uppstår. Dessa åtgärder får också omfatta införandet av infrastruktur, särskilt enheter för paketering, lossning, insektsbekämpning, bearbetning och lagring, som är nödvändiga för att hantera livsmedel i dessa länder, i syfte att stödja livsmedelsbiståndsinatser eller åtgärder för att stödja livsmedelsförsörjningen,
- förberedande undersökningar och utbildningsåtgärder i samband med ovan nämnda åtgärder.

KAPITEL II

Tillämpningsföreskrifter för livsmedelsbistånd, åtgärder för lagring, förvaring och stöd till livsmedelsförsörjningen

Artikel 9

1. De länder och organ som har rätt att motta gemenskapsbistånd för åtgärder som omfattas av denna förordning anges i bilagan. I detta sammanhang skall de fattigaste befolkningsgrupperna och låginkomstländer med svår livsmedelsbrist prioriteras.

Rådet kan på förslag från kommissionen med kvalificerad majoritet besluta att ändra denna förteckning.

2. De icke-statliga organisationer som direkt eller indirekt kan erhålla gemenskapsfinansiering för att genomföra åtgärder som anges i denna förordning skall uppfylla följande kriterier:

- a) de skall vara självständiga, ideella organisationer i en medlemsstat i Europeiska gemenskapen enligt den lagstiftning som gäller i denna stat,
- b) de skall ha sitt huvudkontor i en medlemsstat i gemenskapen, i mottagarländerna eller, i undantagsfall, såvitt avser internationella icke-statliga organisationer, i ett tredje land. Detta huvudkontor skall vara det faktiska centret för alla beslut om samfinansierade åtgärder.
- c) de skall visa att de kan genomföra åtgärder för livsmedelsbistånd på ett tillfredsställande sätt, särskilt genom
 - sin administrativa och ekonomiska förvaltningskapacitet,
 - sin tekniska och logistiska kapacitet i förhållande till den planerade åtgärden,
 - resultaten av åtgärder som har genomförts av den aktuella icke-statliga organisationen, särskilt med finansiering från gemenskapen eller medlemsstaterna,
 - sin erfarenhet inom området för livsmedelsbistånd och livsmedelsförsörjning, och
 - sin närvaro i mottagarlandet och sin kunskap om detta eller om utvecklingsländer.
- d) de skall ha förbundit sig att följa de villkor för tilldelning som fastställs av kommissionen.

Artikel 10

1. Gemenskapen får delta i finansieringen av de åtgärder för att säkerställa livsmedelsförsörjningen som fastställs i avdelningarna I, II och III (kapitel I och II) och

som genomförs av mottagarlandet, kommissionen, internationella organ eller icke-statliga organisationer.

2. Medfinansieringsåtgärder får genomföras på begäran av mottagarländerna, internationella organ och icke-statliga organisationer om denna åtgärd synes vara den lämpligaste för att förbättra livsmedelsförsörjningen för de befolkningsgrupper som inte med egna medel och resurser kan avhjälpa livsmedelsbristen.

3. Vid utformningen av de gemenskapsåtgärder som anges i avdelningarna I, II och III skall kommissionen särskilt se till att

- projekten utformas så att de får varaktiga effekter och blir ekonomiskt livskraftiga,
- målen och indikatorerna på uppfyllandet av dessa fastställs tydligt samt kontrolleras.

Artikel 11

1. Varorna skall framskaffas på gemenskapsmarknaden, i mottagarlandet eller i ett av utvecklingsländerna (dessa anges i bilagan till denna förordning), helst inom samma geografiska område.

2. I undantagsfall och i enlighet med förfarandet i artikel 27 kan livsmedel framskaffas på marknaden i ett annat land än de som anges i punkt 1 i denna artikel:

- om den efterfrågade varan på grund av sin beskaffenhet eller kvalitet inte finns att tillgå på gemenskapsmarknaden eller på marknaden i ett utvecklingsland, eller
- om, vid svår livsmedelsbrist, möjligheten till sådana inköp medför att åtgärderna blir effektivare.

3. Livsmedel som finns att tillgå på den inre europeiska marknaden får framskaffas på marknaden i ett utvecklingsland, om detta är lika ekonomiskt fördelaktigt som att framskaffa dem på den europeiska marknaden.

4. Om inköpen görs i mottagarlandet eller i ett utvecklingsland skall det säkerställas att detta inköp inte riskerar att medföra störningar på marknaden i det berörda landet eller i utvecklingsländer inom samma område och att det inte har negativa effekter på livsmedelsförsörjningen för deras befolkningar. Dessa inköp skall i så stor utsträckning som möjligt införlivas med genomförandet av gemenskapens samlade utvecklingspolitik gentemot dessa länder, särskilt vad gäller att stimulera livsmedelsförsörjningen inom landet eller på regional nivå.

Artikel 12

I fråga om mottagarländer där importen av livsmedel är helt eller delvis liberaliserad skall framskaffandet av

gemenskapsbiståndet genomföras på ett sätt som är förenligt med landets politik för att undvika störningar på marknaderna.

I sådana fall får gemenskapens bidrag utformas så att utländsk valuta ställs till förfogande för privata aktörer i det aktuella landet, förutsatt att insatsen ingår i en politik för livsmedelsförsörjning (inbegripet strategin för import av baslivsmedel) som är förenlig med den ekonomiska politiken.

De principer som anges i artikel 11 skall tillämpas för sådant bistånd.

Artikel 13

1. Gemenskapen får täcka kostnaderna för transport av livsmedelsbistånd.

2. Om kommissionen anser att gemenskapen skall täcka kostnaderna för transport inom landet av livsmedelsbiståndet skall den ta hänsyn till följande allmänna kriterier:

- svår livsmedelsbrist,
- leveranser av livsmedelsbistånd till låginkomstländer med svår livsmedelsbrist,
- livsmedelsbistånd till internationella organisationer eller till de icke-statliga organisationer som avses i artikel 10,
- nödvändigheten att säkerställa att den aktuella livsmedelsbistandsåtgärden blir effektivare.

3. Om livsmedelsbiståndet säljs i mottagarlandet skall gemenskapen endast i undantagsfall täcka kostnaderna för transport inom landet.

4. Gemenskapen får också täcka kostnaderna för flygtransport av livsmedelsbistånd i särskilda nödsituationer.

Artikel 14

Gemenskapen får täcka kostnaderna för den slutliga distributionen om detta är nödvändigt för att de aktuella livsmedelsbistandsåtgärderna skall kunna genomföras på ett tillfredsställande sätt.

Artikel 15

Gemenskapens bistånd skall utgå i form av icke återbetalningspliktigt bistånd.

Biståndet får täcka externa utgifter och lokala omkostnader som är nödvändiga för att genomföra åtgärderna, inbegripet underhålls- och driftskostnader.

Insatser som görs med stöd av denna förordning är undantagna från skatter och tullavgifter.

Eventuella motpartsmedel skall användas i enlighet med de mål som fastställs i denna förordning och i samförstånd med kommissionen.

Artikel 16

Gemenskapens bistånd får också avse sådana följåtgärder som behövs för att förbättra effektiviteten i den verksamhet som regleras av denna förordning, i synnerhet åtgärder för styrning, för uppföljning och kontroll samt för distribution och utbildning på platsen.

Artikel 17

Deltagande i anbudsförfaranden, upphandling och avtal skall vara öppet på lika villkor för alla fysiska och juridiska personer inom Europeiska gemenskapen och i mottagarländerna. Kommissionen får utsträcka deltagandet i sådana åtgärder som avses i artikel 11 andra stycket till att omfatta fysiska och juridiska personer i de länder där framskaffandet sker.

Beslut om lämplig publicitet som säkerställer denna verksamhets öppna karaktär skall fastställas av kommissionen vid genomförandet av denna förordning. Kommissionen skall övervaka att principen om lämplig publicitet även tillämpas på de förmedlande organisationernas verksamhet.

Artikel 18

Kommissionen får bemyndiga ett ombud att på dess vägnar ingå avtal om medfinansiering.

Artikel 19

1. Villkoren för tilldelning, framskaffande och genomförande av bistånd enligt denna förordning skall fastställas av kommissionen.

2. Biståndet skall verkställas endast om mottagaren iakttar dessa villkor.

Artikel 20

Kommissionen skall vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att effektivt genomföra program och åtgärder för livsmedelsbistånd och åtgärder till stöd för livsmedelsförsörjningen.

För att uppnå detta mål skall medlemsstaterna och kommissionen ge varandra nödvändigt bistånd och lämna varandra relevant information.

KAPITEL III

Förfarande för att genomföra livsmedelsbiståndsinsatser, åtgärder för att säkerställa livsmedelsförsörjningen, förvarningssystem och effektiva lagringsåtgärder

Artikel 21

1. Rådet skall på förslag av kommissionen och efter samråd med Europaparlamentet genom beslut med kvalificerad majoritet fastställa gemenskapens andel av totalbeloppet för det spannmålsbistånd som föreskrivs i Konventionen om livsmedelsbistånd, och detta belopp skall vara det totala bidraget från både gemenskapen och medlemsstaterna.

2. Kommissionen skall säkerställa att gemenskapen och medlemsstaterna samordnar sina åtgärder vad gäller leveranser av spannmålsbistånd i enlighet med Konventionen om livsmedelsbistånd, samt se till att det totala bidraget från gemenskapen och medlemsstaterna minst når upp till de kvantiteter som föreskrivs i den nämnda konventionen.

Artikel 22

I enlighet med det förfarande som anges i artikel 27 och med beaktande av de allmänna riktlinjerna för livsmedelsbistånd skall kommissionen

- upprätta en förteckning över de varor som får framskaffas för livsmedelsbistånd,
- fastställa villkoren för framskaffande, kontroll och utvärdering,
- för de varor som kan framskaffas inom budgetramarna för varje vara fastställa fördelningen, uttryckt som kvantitet eller kostnad, mellan de olika mottagarna,
- vid behov ändra tilldelningen under programmets genomförande.

Artikel 23

Beslut om

- att bevilja livsmedelsbistånd eller bistånd till en alternativ åtgärd och fastställa villkoren för leveransen av biståndet,
- att bevilja internationella organisationer och icke-statliga organisationer bidrag till finansiering av åtgärder till stöd för livsmedelsförsörjningen,
- att bevilja bistånd till lagringsprogram eller förvarningsprogram

skall fattas av kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 27 och med beaktande av de gränser som anges i artikel 25.

Artikel 24

1. I överensstämmelse med de rådsbeslut som avses i artikel 21 och de beslut som fattas enligt artikel 22 skall kommissionen besluta om följande:

a) Åtgärder för att hantera krissituationer eller allvarlig livsmedelsbrist, där hungersnöd eller överhängande risk för hungersnöd allvarligt hotar befolkningarnas liv eller hälsa i ett land som inte med egna medel eller resurser kan avhjälpa livsmedelsbristen. Kommissionen skall handla efter att på lämpligaste sätt ha samrått med medlemsstaterna. Medlemsstaterna skall gas en tidsfrist om tre arbetsdagar inom vilken eventuella invändningar måste framföras. Om invändningar görs skall kommittén granska frågan vid nästa sammanträde.

b) Villkoren för leverans och genomförande av biståndet, särskilt

— de allmänna bestämmelser som gäller i fråga om mottagarna,

— inledande av förfaranden för anskaffande och leverans av varor och för genomförande av andra åtgärder samt ingående av motsvarande avtal.

2. För att genomföra punkt 1 a har kommissionen behörighet att vidta alla lämpliga åtgärder för att påskynda leverans av livsmedelsbistånd.

Omfattningen av det bistånd som beslutas i varje enskilt fall skall begränsas till de kvantiteter som den drabbade befolkningen behöver för att klara situationen under en period som i princip inte skall överskrida sex månader.

Kommissionen skall säkerställa att anskaffandet av livsmedelsbistånd för sådana insatser som avses i punkt 1 a och b prioriteras i alla skeden.

Artikel 25

Beslut om åtgärder vilkas finansiering enligt denna förordning överstiger 2 miljoner ecu skall antas enligt det förfarande som avses i artikel 27.

Artikel 26

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté för livsmedelsbistånd, nedan kallad "kommittén". Den skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande.

2. Kommittén skall utreda de långsiktiga följderna av varje förslag att tilldela medel för livsmedelsförsörjningen

på hushållsnivå samt på lokal, regional och nationell nivå i mottagarländerna, med hänsyn till principerna i artikel 1. Den skall också analysera och följa upp den politik för livsmedelsförsörjning som får bistånd från gemenskapen och granska förslag till gemensamma initiativ.

3. Kommittén skall själv fastställa sin arbetsordning.

Artikel 27

Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Medlemsstaternas röster skall vägas enligt bestämmelserna i samma artikel. Ordföranden får inte rösta.

Kommissionens beslut skall ha omedelbar verkan. Om beslutet inte är förenligt med kommitténs yttrande skall kommissionen emellertid genast underrätta rådet. I sådana fall får kommissionen uppskjuta verkställandet av de beslutade åtgärderna under en tid som inte överstiger två månader räknat från den dag då rådet underrättats.

Rådet får fatta ett annat beslut med kvalificerad majoritet inom den tid som anges i föregående stycke.

Artikel 28

1. För att säkerställa fördragets komplementaritetsprincip samt stärka effektiviteten och sammanhållningen såvitt avser gemenskapsbestämmelser och nationella bestämmelser för livsmedelsbistånd och stödåtgärder för livsmedelsförsörjningen, skall kommissionen eftersträva att så långt som möjligt säkerställa att dess aktiviteter nära samordnas med medlemsstaternas, såväl på beslutsnivå som ute på fältet, och kan ta alla sådana initiativ som kan främja detta.

I detta syfte skall medlemsstaterna underrätta kommissionen om sina program för nationella livsmedelsbistånd. Kommissionen skall i enlighet med det förfarande som avses i artikel 27 fastställa förfaranden för underåttelse om nationella insatser.

2. Kommissionen skall se till att gemenskapens åtgärder samordnas med de åtgärder som vidtas inom internationella organisationer och internationella organ, i synnerhet sådana som ingår i Förenta nationernas system.

3. Kommissionen skall göra sitt bästa för att utveckla gemenskapens samarbete med sådana länder utanför gemenskapen som ger bistånd på livsmedelsförsörjningsområde.

4. Samordning och samarbete mellan gemenskapen och medlemsstaterna och mellan dessa och de internationella organisationerna och biståndsgivande tredje länder utanför gemenskapen skall omfattas av ett regelbundet informationsutbyte inom kommittén.

Artikel 29

Kommittén får granska alla andra frågor i samband med livsmedelsbistånd och andra åtgärder i denna förordning som tas upp av dess ordförande, antingen på hans eget initiativ eller på begäran av en företrädare för en medlemsstat.

Senast en månad efter kommissionens beslut skall denna informera kommittén om de åtgärder och förslag till livsmedelsbistånd eller livsmedelsförsörjning som den godkänt, med uppgifter om belopp, art, mottagarland och den medpart som fått uppdraget att genomföra åtgärden.

Kommissionen skall informera kommittén om riktlinjerna för de produkter som framskaffas för gemenskapens livsmedelsbistånd.

Artikel 30

Kommissionen skall regelbundet utvärdera betydande livsmedelsbiståndsinsatser i syfte att fastställa om målen för dessa insatser har uppnåtts samt ge direktiv för att öka effektiviteten i framtida insatser. Kommissionen skall med jämna mellanrum informera kommittén om utvärderingsprogrammen.

Medlemsstaterna och kommissionen skall så snart som möjligt underrätta varandra om resultaten av utvärderingarna samt om analyser och undersökningar som kan bidra till att öka biståndets effektivitet. Detta arbete skall analyseras inom kommittén. Medlemsstaterna och kommissionen skall bemöda sig om att genomföra gemensamma åtgärder för utvärdering.

Kommissionen skall fastställa förfaranden för att sprida slutsatserna av utvärderingsarbetena och förmedla dem internt och externt till de enheter och organisationer som berörs.

Artikel 31

Efter varje budgetår skall kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet en årlig rapport om genomför-

andet av denna förordning. I denna rapport skall resultaten av verkställandet av budgeten vad avser åtaganden och betalningar presenteras samt information ges om vilka projekt och program som finansierats under året. Rapporten skall i möjligaste mån innehålla upplysningar om vilka medel som tagits i anspråk på nationell nivå under samma budgetår. Den skall så långt som möjligt innehålla de viktigaste statistikuppgifterna (per mottagarland, nationalitet, osv.) om de anbudsförfaranden som genomförts för att verkställa projekt och program.

Rapporten skall också innehålla en fördelning av de kostnader som anslagits för varje typ av åtgärd som avses i artiklarna 2, 5 och 8.

Slutligen skall rapporten innehålla information om åtgärder som vidtagits rörande motpartsmedel som genereras av livsmedelsbiståndet.

Artikel 32

Förordningarna (EEG) nr 3972/86, (EEG) nr 1755/84, (EEG) nr 2507/88, (EEG) nr 2508/88 och (EEG) nr 1420/87 upphävs.

Under ett övergångsskede och fram till dess att kommissionen antar den nya förordningen skall kommissionens förordning (EEG) nr 2200/87 av den 8 juli 1987 om fastställandet av allmänna bestämmelser för framskaffande inom gemenskapen av varor som skall levereras som livsmedelsbistånd⁽¹⁾ från gemenskapen fortsätta att gälla.

Kommissionen skall tre år efter denna förordnings ikraftträdande förelägga Europaparlamentet och rådet en utvärdering av alla de åtgärder som finansierats av gemenskapen inom ramen för denna förordning, åtföljd av förslag för förordningens framtid och, vid behov, förslag till ändringar av förordningen.

Artikel 33

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i . . .

På rådets vägnar
Ordförande

⁽¹⁾ EGT nr L 204, 25.7.1987, s. 1. Förordningen ändrad genom förordning (EEG) nr 790/91 (EGT nr L 81, 25.3.1991, s. 108).

BILAGA

1. LÄNDER

Minst utvecklade utvecklingsländer	Andra länder med låg inkomst. BNP per invånare < \$ 675 år 1992	Länder med låg medelinkomst. BNP per invånare \$ 676—\$ 2 695 år 1992.	
Afghanistan Bangladesh Benin Botswana Burkina Faso Burundi Butan Centralafrikanska republiken Comorerna Djibouti Ekvatorialguinea Etiopien Gambia Guinea Bissau Guinea Haiti Kambodja Kap Verde Kiribati Laos Lesoto Liberia Madagaskar Malawi Malediverna Mali Mauritien Moçambique Myanmar Nepal Niger Rwanda Salomonöarna São Tomé och Príncipe Sierra Leone Somalia Sudan Tanzania Tchad Togo Tuvalu Uganda Vanuatu Västsamoa Yemen Zaire Zambia	Egypten Eritrea Ghana Guyana Honduras Indien Indonesien Kenya Kina Nicaragua Nigeria Pakistan Sri Lanka Tadzjikistan Timor Vietnam Zimbabwe	Albanien Algeriet Angola Anguilla Armenien Azerbajdzjan Belize Bolivia Chile Colombia Costa Rica Dominica Dominikanska republiken Ecuador El Salvador Elfenbenskusten Fiji Filippinerna Georgien Grenada Guatemala Irak Iran Jamaica Jordanien Kamerun Kazakstan Kirgisistan Kongo Korea Kuba Libanon	Macao Marocko Marshallöarna Mikronesiska federationen Moldavien Mongoliet Namibia Niue Ockuperade områden (Gaza och Cisjordanie) Panama Papua Nya Guinea Paraguay Peru Saint Helena Saint Vincent och Grenadinerna Senegal Stater i f.d. Jugoslavien Staterna i f.d. Jugoslavien Swaziland Syrien Thailand Tokelau Tonga Tunisien Turkiet Turkmenistan Turks- och Caicosöarna Uzbekistan Wallis och Fortuna

2. ORGAN

PAM CICR FICR UNHCR UNRWA	FAO UNICEF
---------------------------------------	---------------

3. ICKE-STATLIGA ORGANISATIONER

Icke-statliga organisationer inom gemenskapen, i mottagarlandet eller, i undantagsfall, internationella organisationer specialiserade på utveckling.

REDOGÖRELSE FÖR RÅDETS MOTIVERING

I. INLEDNING

1. Kommissionen överlämnade den 14 juli 1995 ett brev till rådet med förslag till en förordning om principerna för och förvaltningen av livsmedelsbistånd samt om särskilda stödåtgärder för livmedelförsörjningen⁽¹⁾.
2. Europaparlamentet avgav sitt yttrande den 15 december 1995⁽²⁾.

II. GEMENSAM STÅNDPUNKT

1. Antagande av gemensam ståndpunkt

Rådet antog den 29 januari 1996 en gemensam ståndpunkt enligt artikel 130w i Fördraget om Europeiska unionen.

2. Syftet med kommissionens förslag

Förordningens syfte är att omstrukturera, aktualisera och anpassa samtliga juridiska dokument om principerna för och förvaltningen av livsmedelsbiståndet, däribland särskilda stödåtgärder för att säkerställa livsmedelsförsörjning som produktionsbidrag, bidrag till utsäde, program för lagerhållning eller system för snabb beredskap.

3. Rådets ändringar till kommissionens förslag

Med vissa ändringar och förtydliganden av teknisk eller redaktionell art återger den gemensamma ståndpunkten i huvudsak kommissionens förslaget till åtgärder som föreskrivs i denna förordning.

Kommissionen har kunnat godkänna större delen av texten i rådets gemensamma ståndpunkt. Kommissionen har emellertid invänt mot att rådet skall besluta om ändringar i förteckningen över mottagare av bistånd (artikel 9 i den gemensamma ståndpunkten).

4. Parlamentets ändringar

Rådet har i sin gemensamma ståndpunkt införlivat en betydande del av de ändringar som antagits av Europaparlamentet. Rådet har emellertid i vissa fall, i samband med att innehållet i en ändring helt eller delvis godkänts, ändrat dess placering eller dess lydelse.

Rådet har på detta sätt godtagit ändringarna nr 2, 5, 6, 7, 8, 10, 14, 15, 16, 18, 19, 22, 25, 26, 27, 28, 35, 36, 40, 41, 46 och 47.

När det gäller framskaffande av livsmedelsbistånd (ändringarna nr 12 och 13) har kommissionen kunnat ansluta sig till den av rådet utarbetade kompromissen mellan de olika ståndpunkterna. Kompromissen framgår av artikel 11 i den gemensamma ståndpunkten.

När det gäller förfarandet för den kommitté som skall biträda kommissionen vid beslutsfattandet, har rådet godtagit kommissionens förslag om ett förfarande enligt typ IIb som har använts för den nuvarande kommittén och som har fungerat tillfredsställande under många år. Följaktligen har rådet inte behållit ändring nr 44.

⁽¹⁾ Ännu inte offentliggjort i EGT.

⁽²⁾ Ännu inte offentliggjort i EGT.

GEMENSAM STÅNDPUNKT (EG) nr 12/96

fastställd av rådet den 29 januari 1996

inför antagandet av rådets förordning (EG) nr. . . /96 om humanitärt bistånd

(96/C 87/05)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 130w i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

i enlighet med det förfarande som anges i artikel 189c i fördraget⁽²⁾, och

med beaktande av följande:

De nödlidande befolkningsgrupper som är offer för naturkatastrofer, krig, konflikter eller andra liknande extraordinära omständigheter har rätt till internationellt humanitärt bistånd, när det visar sig att de inte på ett effektivt sätt kan få hjälp av sina egna myndigheter.

Civila insatser för att skydda offer för konflikter eller liknande extraordinära omständigheter omfattas av internationell humanitär rätt, varför dessa bör införlivas i de humanitära insatserna.

Humanitärt bistånd omfattar inte bara akuta hjälpinsatser för att rädda och skydda människoliv i och efter krissituationer, utan också insatser som syftar till att underlätta eller möjliggöra fritt tillträde till offren och till fri framkomlighet för denna hjälp.

Humanitärt bistånd kan utgöra en förutsättning för utvecklings- eller återuppbyggnadsåtgärder och bör följaktligen omfatta en krissituation och dess efterverkningars hela längd, och i detta sammanhang kan det omfatta kortsiktiga rehabiliteringsåtgärder för att underlätta att hjälpen kommer fram, förebygga att effekterna av krisen förvärras och inleda hjälpen för de drabbade befolkningsgrupperna att åter uppnå ett minimum av självförsörjning.

Insatser bör i synnerhet göras på det katastrofförebyggande området för att en beredskap för de risker som är

förbundna med katastrofer skall säkerställas, varför ett lämpligt varnings- och interventionssystem bör inrättas.

Följaktligen är det lämpligt att säkra och öka effektiviteten och sammanhanget mellan de gemenskapsbestämmelser och de nationella och internationella bestämmelser som rör förebyggande åtgärder och intervention för att avhjälpa de behov som uppstått till följd av naturkatastrofer eller framkallats av människan eller av jämförbara omständigheter.

Humanitärt bistånd som endast syftar att förebygga och lindra mänskligt lidande bör beviljas utan åtskillnad mellan offren vad gäller ras, etniskt ursprung, religion, kön, ålder, nationalitet eller politisk tillhörighet och det kan därför inte styras av eller underordnas politiska hänsynstaganden.

Beslut om humanitärt bistånd bör vara opartiska och grunda sig enbart på offrens behov och intressen.

Grundläggande för att Europeiska gemenskapens humanitära insatser skall vara effektiva är en nära samordning mellan medlemsstaterna och kommissionen, både på beslutsnivå och på plats.

Europeiska gemenskapen bör, inom ramen för sitt bidrag till att öka det humanitära biståndets effektivitet på internationell nivå, bemöda sig om att samarbeta och samordna sina insatser med tredje land.

Dessutom bör i samma syfte kriterier fastställas för samarbete med icke-statliga organisationer samt internationella organ och organisationer som är specialiserade på humanitärt bistånd.

Icke-statliga organisationer och andra humanitära institutioners oberoende och opartiskhet måste bibehållas, respekteras och uppmuntras när humanitärt bistånd ges.

På det humanitära området bör samarbete mellan icke-statliga organisationer i medlemsstaterna och andra länder med likartade organisationer i berört tredje land gynnas.

På grund av de särdrag som utmärker humanitärt bistånd, bör de beslutsförfaranden som rör finansieringen av humanitära insatser och projekt vara effektiva, smidiga, öppna för insyn och vid behov snabba.

⁽¹⁾ EGT nr C 180, 14.7.1995, s. 6.

⁽²⁾ Europaparlamentets yttrande av den 30 november 1995 (ännu inte offentliggjort i EGT), rådets gemensamma ståndpunkt av den 29 januari 1996 (ännu inte offentliggjort i EGT) och Europaparlamentets beslut av den . . . (ännu inte offentliggjort i EGT).

Villkoren för hur gemenskapen skall ge och förvalta det humanitära bistånd som finansieras via Europeiska gemenskapernas allmänna budget bör fastställas, samtidigt som de omedelbara hjälpåtgärder som föreskrivs i den fjärde AVS-EG-konventionen som paraferades i Lomé den 15 december 1989 och ändrades genom avtalet om ändring av nämnda konvention, vilket avtal paraferades i Mauritius den 4 november 1995, även i fortsättningen bör styras av de förfaranden och villkor som anges i nämnda konvention.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

Mål och allmänna riktlinjer för det humanitära biståndet

Artikel 1

Gemenskapens humanitära bistånd skall omfatta icke diskriminerande biståndsinsatser, hjälp- och skyddsinsatser till förmån för befolkningsgrupper i tredje land, särskilt de mest utsatta befolkningsgrupperna i utvecklingsländer, offer för naturkatastrofer, händelser med mänskligt ursprung såsom krig och konflikter eller extraordinära situationer eller omständigheter jämförbara med naturkatastrofer eller katastrofer orsakade av människan, och detta under den tid som krävs för att möta de humanitära behov som dessa olika situationer medför.

Detta bistånd skall omfatta även riskförebyggande insatser samt insatser för att förebygga katastrofer eller jämförbara extraordinära omständigheter.

Artikel 2

De humanitära bistånd som avses i artikel 1 i denna förordning skall särskilt ha till syfte att

- a) rädda och skydda liv i och efter akuta krissituationer och vid naturkatastrofer där människoliv krävts och som inneburit fysiskt och psykosocialt lidande samt omfattande materiella skador,
- b) ge den hjälp och det stöd som krävs till befolkningsgrupper som drabbats av mer långvariga kriser på grund av framför allt konflikter eller krig, som har orsakat samma effekter som de som anges i ovan, särskilt då dessa befolkningsgrupper inte kan få tillräcklig hjälp av sina egna myndigheter eller i de fall då det inte finns några myndigheter,
- c) bidra till finansieringen av transporten av biståndet och till att detta bistånd når fram till sina mottagare med hjälp av alla tillgängliga logistiska medel och

genom skydd av humanitär personal och deras utrustning, med undantag av verksamhet av försvarskaraktär,

- d) utveckla kortsiktiga rehabiliterings- och återuppbyggnadsarbeten, särskilt i fråga om infrastruktur och utrustning, i nära samarbete med de lokala strukturerna, för att underlätta för hjälpen att komma fram och förhindra att effekterna av krisen förvärras och för att börja hjälpa de drabbade befolkningsgrupperna att uppnå ett minimum av självförsörjning, med hänsyn till de långsiktiga utvecklingsmålen, där så är möjligt,
- e) hantera konsekvenserna av befolkningsomflyttningar (flyktingar, fördrivna eller repatrierade personer) som är en följd av naturkatastrofer eller katastrofer som framkallats av människan samt att slutföra åtgärderna för att repatriera människor till deras hemländer och ge hjälp för att de åter skall kunna bosätta sig i sina hemländer, när de villkor som uppställts för detta i gällande internationella konventioner har uppfyllts,
- f) säkerställa en beredskap för risker i samband med naturkatastrofer eller jämförbara extraordinära omständigheter och använda ett lämpligt varnings- och interventionssystem,
- g) stödja civila skyddsåtgärder med syfte att i överensstämmelse med gällande internationella konventioner bistå offer för konflikter eller jämförbara extraordinära omständigheter.

Artikel 3

Det bistånd från gemenskapen som avses i artiklarna 1, 2 och 4 får användas till att finansiera inköp och anskaffande av varje produkt eller materiel som behövs för att genomföra humanitära insatser, inklusive bostäder eller skydd för de berörda befolkningsgrupperna, kostnader för lokal eller utländsk personal som arbetar med dessa insatser, utgifter för lagerhållning, nationella och internationella transporter, logistiskt stöd och distributionsstöd av hjälpen samt till varje annan åtgärd som avser att underlätta eller möjliggöra fritt tillträde till biståndsmottagarna.

Biståndet får även användas till att finansiera varje annan kostnad som är direkt knuten till genomförandet av humanitära insatser.

Artikel 4

Det gemenskapsbistånd som avses i artiklarna 1 och 2 får dessutom användas till att finansiera

- förberedande utförbarhetsstudier av humanitära insatser och utvärdering av humanitära projekt och insatser,

- åtgärder för uppföljning av humanitära projekt och insatser,
- småskaliga åtgärder för utbildning och studier med anknytning till humanitära insatser, då finansieringen sträcker sig över flera år och avtar,
- kostnader för att framhäva biståndets gemenskapskaraktär,
- åtgärder för att medvetandegöra och informera i syfte att öka kunskapen om de humanitära problemen, särskilt hos den europeiska allmänheten men även i tredje land där gemenskapen finansierar viktiga humanitära insatser,
- åtgärder för att stärka gemenskapens samordning med medlemsstaterna, annat tredje land som är bidragsgivare, internationella humanitära organisationer och institutioner, icke-statliga organisationer samt sådana organisationer som företräder dessa senare,
- tekniska hjälpinsatser som är nödvändiga för att genomföra humanitära projekt, inklusive utbyte av tekniska kunskaper och erfarenheter mellan europeiska humanitära organisationer och organ eller mellan dessa och sådana i tredje land,
- humanitära insatser för minröjning, inklusive medvetandegörande av lokalbefolkningen vad beträffar truppminor.

Artikel 5

Gemenskapens finansiering enligt denna förordning skall utgå i form av gåvobistånd.

KAPITEL II

Villkor för att humanitärt bistånd skall ges

Artikel 6

De åtgärder för humanitärt bistånd som finansieras av gemenskapen får genomföras på begäran av internationella eller icke-statliga organ och organisationer, av en medlemsstat eller ett mottagarland eller på kommissionens initiativ.

Artikel 7

1. Icke-statliga organisationer som kan åtnjuta finansiering från gemenskapen för att genomföra åtgärder som anges i denna förordning skall uppfylla följande kriterier:

- a) Ha rättslig ställning i en medlemsstat i gemenskapen som oberoende organisation utan vinstsyfte enligt gällande lag i den staten.
- b) Ha säte i en medlemsstat i gemenskapen eller i tredje land som är mottagare av bistånd från gemenskapen, vilket säte skall utgöra den verkliga tyngdpunkten för alla beslut om åtgärder som finansieras enligt denna förordning. I undantagsfall får sätet vara i ett annat tredje land, som är bidragsgivare.

2. För att avgöra om en icke-statlig organisation kan erhålla finansiering från gemenskapen skall följande faktorer beaktas:

- a) Dess administrativa och finansiella förvaltningsförmåga.
- b) Dess tekniska och logistiska förmåga i förhållande till den beräknade insatsen.
- c) Dess erfarenhet av humanitärt bistånd.
- d) Resultaten av tidigare insatser som organisationen genomfört, särskilt sådana som finansierats av gemenskapen.
- e) Dess villighet att vid behov delta i ett samordnat system inom ramen för en humanitär insats.
- f) Dess förmåga och villighet att utveckla samarbetet med de humanitära aktörerna och i bassamhällena i berört tredje land.
- g) Dess opartiskhet när det humanitära biståndet ges.
- h) I förekommande fall, dess tidigare erfarenhet i berört tredje land av den ifrågavarande humanitära insatsen.

Artikel 8

Gemenskapen får även finansiera de humanitära insatser som genomförs av internationella organ och organisationer.

Artikel 9

Gemenskapen får också, när det visar sig nödvändigt, finansiera humanitära insatser som genomförs av kommissionen eller specialiserade organisationer i medlemsstaterna.

Artikel 10

1. För att säkerställa och förstärka effektiviteten och sammanhanget mellan gemenskapens och medlemsstaternas bestämmelser om humanitärt bistånd kan kommissionen

nen ta varje lämpligt initiativ för att främja en nära samordning mellan sin egen och medlemsstaternas verksamhet, både när det gäller beslut och på fältet. I detta syfte skall medlemsstaterna och kommissionen upprätthålla ett system för ömsesidig information.

2. Kommissionen skall se till att de humanitära insatser som finansieras av gemenskapen är samordnade och hänger ihop med de aktioner som genomförs av internationella organisationer och organ, särskilt de som ingår i Förenta nationernas system.

3. Kommissionen skall sträva efter att utveckla samarbetet och samverkan när det gäller humanitärt bistånd mellan gemenskapen och tredje land som är biståndsgivare.

Artikel 11

1. Kommissionen skall fastställa villkoren för tilldelning, mobilisering och genomförande av biståndsinsatser enligt denna förordning.

2. Biståndsinsatsen skall utföras endast om mottagaren iakttar dessa villkor.

Artikel 12

Varje finansieringskontrakt som sluts i enlighet med denna förordning skall bland annat innehålla en bestämmelse om att kommissionen och revisionsrätten får företa kontroll på plats och i de humanitära parternas säte enligt de sedvanliga regler som fastställs av kommissionen inom ramen för gällande bestämmelser, särskilt bestämmelserna i budgetförordningen för Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

KAPITEL III

Förfaranden för genomförande av humanitära insatser

Artikel 13

Kommissionen kan besluta om nödhjälpsåtgärder upp till 10 miljoner ecu.

Nödhjälpsåtgärder skall anses nödvändiga om de

— svarar mot ett omedelbart och oförutsett humanitärt behov som är förknippat med naturkatastrofer eller katastrofer av plötslig art orsakade av människan, såsom översvämningar, jordbävningar och väpnade konflikter eller jämförbara situationer, samt

— är begränsade i tiden till att möta en sådan oförutsett nödsituation och medel avsätts för att möta de ovan nämnda humanitära behov som avses i första strecksatsen för en tidsperiod som inte överstiger sex månader och som anges i finansieringsbeslutet.

För åtgärder som uppfyller dessa villkor och som överstiger 2 miljoner ecu

— skall kommissionen fatta beslut,

— skall kommissionen ge medlemsstaterna skriftligt besked om detta inom en tidsfrist om 48 timmar, samt

— skall kommissionen redogöra för sitt beslut vid nästa möte i kommittén och särskilt motivera varför den använt sig av nödhjälpsförfarandet.

Kommissionen skall handla enligt det förfarande som anges i artikel 17.3 och inom gränserna för artikel 15.2 andra strecksatsen när den beslutar huruvida de vidtagna åtgärderna enligt nödhjälpsförfarandet skall fortsätta.

Artikel 14

Det åligger kommissionen att ge anvisningar, fatta beslut, administrera, följa upp och utvärdera de insatser som avses i denna förordning i enlighet med gällande budgetförfaranden och andra gällande förfaranden, särskilt de som anges i budgetförordningen för Europeiska gemenskapens allmänna budget.

Artikel 15

1. Kommissionen skall, i enlighet med det förfarande som anges i artikel 17.2

— besluta om gemenskapens finansiering av de skyddsåtgärder som avses i artikel 2 c då humanitärt bistånd ges,

— anta tillämpningsförfordningar till denna förordning,

— besluta om direkta ingripanden av kommissionen eller om finansiering av ingripanden av specialiserade organ i medlemsländerna,

2. Kommissionen skall, i enlighet med det förfarande som anges i artikel 17.3

— godkänna övergripande planer som skall ge en enhetlig ram för åtgärderna i ett land eller i en bestämd region där den humanitära krisen, särskilt genom sin omfattning eller genom sin komplexitet, är av bestående natur, liksom de finansiella anslagen. I detta sammanhang skall kommissionen och medlemsstaterna pröva vilka prioriteringar som skall göras inom ramen för genomförandet av dessa övergripande planer,

- besluta om projekt där beloppet överstiger 2 miljoner ecu, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 13.

Artikel 16

1. Den kommitté som avses i artikel 17 skall en gång om året utbyta åsikter på grundval av en rapport från en företrädare för kommissionen om de allmänna riktlinjerna för det kommande årets humanitära bistånd och en undersökning av de allmänna problem rörande samordningen av gemenskapens och det nationella humanitära biståndet samt av alla allmänna och särskilda frågor om gemenskapsbistånd inom detta område.

2. Kommissionen skall också underrätta den kommitté som avses i artikel 17 om hur avtalen för administration av det humanitära biståndet utvecklas, däribland ramkontrakt för partnerskap.

3. Den kommitté som avses i artikel 17 skall likaledes informeras om kommissionens planer för utvärdering av humanitära insatser och eventuellt om tidplanen för arbetet.

Artikel 17

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande.

2. När det hänvisas till det förfarande som fastställs i denna punkt skall kommissionens företrädare förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen, varvid medlemsstaternas röster skall vägas enligt fördragets artikel 148.2. Ordföranden får inte rösta.

Kommissionen skall själv anta förslaget om det är förenligt med kommitténs yttrande.

Om förslaget inte är förenligt med kommitténs yttrande eller om inget yttrande avges, skall kommissionen utan dröjsmål föreslå rådet vilka åtgärder som skall vidtas. Rådet skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet.

Om rådet inte har fattat något beslut inom en månad från det att förslaget mottagits, skall kommissionens själv besluta att de föreslagna åtgärderna skall vidtas.

3. När det hänvisas till det förfarande som fastställs i denna punkt skall kommissionens företrädare förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen, varvid medlemsstaternas röster skall vägas enligt fördragets artikel 148.2. Ordföranden får inte rösta.

Kommissionen skall besluta med omedelbar verkan. Om beslutet inte är förenligt med kommitténs yttrande skall kommissionen emellertid genast underrätta rådet. I sådana fall skall kommissionen uppskjuta verkställandet av de beslutade åtgärderna under en månad räknat från den dag då rådet underrättats.

Rådet får fatta ett annat beslut med kvalificerad majoritet inom den tid som anges i föregående stycke.

Artikel 18

1. Kommissionen skall regelbundet utvärdera de insatser för humanitärt bistånd som finansieras av gemenskapen för att fastställa om de mål som avses med dessa insatser har uppnåtts och för att utarbeta riktlinjer som kan förbättra insatsernas effektivitet i framtiden. Kommissionen skall förelägga kommittén en sammanfattning, som också anger de anlitade experternas ställning, av de utvärderingar som gjorts, vilka i förekommande fall kan granskas av kommittén. Utvärderingsrapporterna skall vara tillgängliga för de medlemsstater som så begär.

2. På begäran av medlemsstaterna och tillsammans med dem får kommissionen också företa utvärderingar av resultaten av Europeiska gemenskapens insatser och planer på det humanitära området.

Artikel 19

Efter varje budgetår skall kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet en årsrapport med en sammanfattning av de insatser som finansierats under budgetåret.

Sammanfattningen skall särskilt innehålla upplysningar om de aktörer som medverkat vid genomförandet av de humanitära insatserna.

Rapporten skall också innehålla en sammanställning av de externa utvärderingar som i förekommande fall utförts för specifika insatser.

Kommissionen skall, senast en månad efter sitt beslut och utan att det påverkar artikel 13, underrätta medlemsstaterna om de insatser som godkänts, med uppgift om belopp, art, mottagande befolkningsgrupp samt samsamarbetsparter.

Artikel 20

Tre år efter det att denna förordning trätt i kraft, skall kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet en total utvärdering av de insatser som gemenskapen finansierat inom ramen för denna förordning, tillsammans

med förslag om förordningens framtid samt, vid behov, förslag till ändringar i förordningen.

Artikel 21

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den . . .

På rådets vägnar

Ordförande

RÅDETS MOTIVERING

I. INLEDNING

1. I ett brev av den 1 juni 1995 överlämnade kommissionen till rådet ett förslag till förordning om humanitärt bistånd⁽¹⁾.
2. Europaparlamentet avgav sitt yttrande den 30 november 1995⁽²⁾.

II. GEMENSAM STÅNDPUNKT

1. Antagande av den gemensamma ståndpunkten

Rådet antog den 29 januari 1996 en gemensam ståndpunkt på grundval av artikel 130w i Fördraget om Europeiska unionen.

2. Målet för kommissionens förslag

Syftet med förordningen är att förse de befintliga budgetposterna på området för humanitärt bistånd med en rättsgrund som är anpassad till behoven och till den senare tidens utveckling av gemenskapens åtgärder på det humanitära området.

3. Rådets ändringar av kommissionens förslag

Efter vissa ändringar och klarlägganden av teknisk eller redaktionell art behålls i den gemensamma ståndpunkten, som antagits med kvalificerad majoritet i samförstånd med kommissionen, det väsentliga innehållet i kommissionens förslag om de åtgärder som föreskrivs i denna förordning.

Eftersom det rör sig om förfaranden för den kommitté som är avsedd att bistå kommissionen i beslutsfattandet, föreskrivs det för gemensamma ståndpunkter i vissa fall ett förfarande av typ IIIa (artikel 15.1) och i andra fall ett förfarande av typ IIb (artikel 15.2). Det bör i detta avseende noteras att det med hänsyn till biståndets speciella karaktär, i den nya artikel 13 i den gemensamma ståndpunkten förtydligas att kommissionen under villkoren i denna artikel kan besluta om nödåtgärder för vilka kostnaderna inte överstiger 10 miljoner ecu.

4. Parlamentets ändringsförslag

Om inte annat följer av det som anförts ovan, har rådet i sin gemensamma ståndpunkt införlivat en betydande del av de ändringsförslag som antagits av Europaparlamentet. I vissa fall har emellertid rådet, även om det helt eller delvis godkänner det väsentliga innehållet i ett ändringsförslag, flyttat det till ett annat ställe i texten eller ändrat dess lydelse.

Sålunda har rådet antagit ändringsförslagen nr 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 18, 19 och 20.

Rådet, som har tagit hänsyn till det ändrade förslag som utarbetats av kommissionen efter parlamentets yttrande, har inte godtagit ändringsförslagen nr 1, 2, 3, 6, 16, 17, 21, 22 och 23.

⁽¹⁾ EGT nr C 180, 14.7.1995, s. 6.

⁽²⁾ Ännu inte offentliggjort i EGT.

GEMENSAM STÅNDPUNKT (EG) nr 13/96

antagen av rådet den 29 januari 1996

inför antagandet av rådets förordning (EG) nr .../96 om gemensamma bestämmelser för transport av gods eller passagerare på inre vattenvägar mellan medlemsstater, i syfte att införa frihet att tillhandahålla sådana transporttjänster

(96/C 87/06)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 75 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽²⁾,

i enlighet med det i artikel 189c i fördraget angivna förfarandet⁽³⁾, och

med beaktande av följande:

Inrättandet av en gemensam transportpolitik innebär bland annat att gemensamma regler fastställs för tillträde till den internationella transportmarknaden för gods och passagerare på inre vattenvägar inom gemenskapens territorium. Dessa regler bör fastställas på ett sådant sätt att de bidrar till förverkligandet av den inre marknaden för transporter.

Denna enhetliga ordning för tillträde till marknaden innefattar också införandet av frihet att tillhandahålla tjänster genom att för den som tillhandahåller tjänsterna avskaffa alla restriktioner som beror på hans nationalitet eller på att han är etablerad i en annan medlemsstat än den där tjänsten skall tillhandahållas.

Efter de nya medlemsstaternas tillträde finns det olika ordningar mellan medlemsstaterna för internationella transporter och transiteringar på inre vattenvägar på grund av bilaterala avtal som ingåtts mellan medlemsstater och en nytillträdd stat. Det är därför nödvändigt att anta gemensamma regler för att säkerställa att den inre marknaden fungerar tillfredsställande på transportområdet och i synnerhet för att undvika snedvridning av konkurrensen och störningar av organisationen av denna marknad.

Denna åtgärd hör till ett område där gemenskapen är ensam behörig och det mål som eftersträvas kan endast

uppnås genom att enhetliga och bindande regler fastställs.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Denna förordning skall tillämpas på transport av gods eller passagerare på inre vattenvägar mellan medlemsstater och på transitering genom dem.

Artikel 2

Varje transportföretagare som transporterar gods eller passagerare på inre vattenvägar skall ha rätt att utföra de transporter som anges i artikel 1, utan diskriminering på grund av nationalitet eller etableringsort, förutsatt att denne

- är etablerad i en medlemsstat i enlighet med denna medlemsstats lagstiftning,
- i den medlemsstaten har rätt att utföra internationell transport av gods eller passagerare på inre vattenvägar,
- för sådan transport använder fartyg som är avsedda för transport på inre vattenvägar och som är registrerade i en medlemsstat, eller, vid avsaknad av sådan registrering, omfattas av ett intyg att fartyget ingår i en medlemsstats handelsflotta, och att denne
- uppfyller de krav som anges i artikel 2 i rådets förordning (EEG) nr 3921/91 av den 16 december 1991, om villkoren för att transportföretag skall få utföra inrikes transporter av gods eller passagerare på inre vattenvägar i en annan medlemsstat än den där de är hemmahörande⁽⁴⁾.

Artikel 3

Bestämmelserna i denna förordning skall inte påverka de rättigheter för transportföretag från tredje land som fastställs genom den reviderade konventionen om sjöfarten på Rhen (Mannheimkonventionen), konventionen om sjöfarten på Donau (Belgradkonventionen), eller de rättig-

⁽¹⁾ EGT nr C 164, 30.6.1995, s. 9.

⁽²⁾ EGT nr C 301, 13.11.1995, s. 19.

⁽³⁾ Yttrande från Europaparlamentet av den 15 november 1995 (ännu inte offentliggjort i EGT), rådets gemensamma ståndpunkt av den 29 januari 1996 (ännu inte offentliggjort i EGT) och Europaparlamentet beslut av den ... (ännu inte offentliggjort i EGT).

⁽⁴⁾ EGT nr L 373, 31.12.1991, s. 1.

heter som följer av Europeiska gemenskapens internationella åtaganden.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Artikel 4

Utfärdad i . . .

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

På rådets vägnar
Ordförande

RÅDETS MOTIVERING

I. INLEDNING

Den 30 maj 1995 överlämnade kommissionen till rådet ett förslag till förordning, på grundval av artikel 75.1 i EG-fördraget, om gemensamma bestämmelser för transport av varor och personer på inre vattenvägar mellan medlemsstater i syfte att införa frihet att tillhandahålla sådana transporttjänster.

Europaparlamentet avgav sitt yttrande den 15 november 1995⁽¹⁾. Det föreslår inga ändringar av kommissionens förslag.

Ekonomiska och sociala kommittén avgav sitt yttrande den 13 september⁽²⁾.

Rådet fastställde sin gemensamma ståndpunkt enligt artikel 189c i EG-fördraget den 29 januari 1996.

II. FÖRSLAGETS SYFTE

Kommissionens förslag syftar till att på det juridiska planet garantera gemenskapens medlemsstaters transportföretag fritt tillträde till transport som sker på inre vattenvägar mellan medlemsstaterna och i transit genom dessa. Hittills har transporten på inre vattenvägar mellan medlemsstater och i transit genom dessa endast delvis omfattats av gemenskapsbestämmelser om marknadstillträde. Vidare utgör förslaget en följd av ett beslut som fattades av Europeiska gemenskapernas domstol den 22 maj 1985, i mål 13/83 (Europaparlamentets passivitetstalan riktad mot rådet).

Dessutom har Österrikes anslutning till Europeiska unionen också medfört att rådet måste anta bestämmelser om marknadstillträde till transporten på inre vattenvägar eftersom de bilaterala avtal som Österrike hade ingått med två medlemsstater i Europeiska unionen i fråga om inlandssjöfart är oförenliga med principen om frihet att tillhandahålla tjänster på detta område.

III. ANALYS AV DEN GEMENSAMMA STÅNDPUNKTEN

Den gemensamma ståndpunkt som rådet fastställt innehåller vissa ändringar av kommissionens ursprungliga förslag, vilka återges i det följande.

Artikel 1

Orden "för de sträckor som tillryggaläggs" har utgått för att anpassa artikelns lydelse till förslagets titel.

Artikel 2, tredje strecksatsen

Orden "i inlandssjöfart" har lagts till efter ordet "fartyg" för att precisera att havsgående fartyg som även är avsedda för inre vattenvägar ej ingår i tillämpningsområdet. I samma strecksats har orden "omfattas av" av redigeringshänsyn ersatts med orden "förfogar över".

⁽¹⁾ Ännu ej offentliggjort i EGT.

⁽²⁾ EGT nr C 301, 13.11.1995, s. 19.

Artikel 2, fjärde strecksatsen (ny)

Denna strecksats har lagts till eftersom rådet ansåg det lämpligt att upprätta en tydlig parallell till förordning (EEG) nr 3921/91 ("cabotage"-förordningen) för att garantera att samma mekanismer kommer att gälla inom ramen för denna förordning.

Artikel 3

Den del av meningen som följer på orden "Europeiska gemenskapen" har utgått eftersom rådet ansåg att omnämmandet av "de rättigheter som följer av Europeiska gemenskapens internationella åtaganden" är tillräckligt precist och att det inte finns något behov av att hänvisa till en grupp av tredje länder.
